

Tara oamenilor
Florentin Smarandache
Care merg în cap

FLORENTIN SMARANDACHE

**Tara oamenilor care merg în cap
și gândesc cu picioarele**

experiment superparadoxist

un roman întors pe dos / 3

completat

de un raport strict secret / 129

și de un studiu științific incorect / 155

Adevărul nu se pierde. Se abandonează.

Editura Asociației Internaționale de Știință Neutrosofică (NSIA)

Gallup - Guayaquil
Statele Unite ale Americii – Ecuador
2026

ÎN LOC DE CASETĂ EDITORIALĂ

Această operă nu a fost publicată. A fost descoperită într-o cutie poștală care nu există, la o adresă care s-a schimbat de trei ori în timpul tipăririi.

Editura: Niciuna. (Orice mențiune de editură este o minciună administrativă necesară pentru a păcăli cenzura gravitațională).

Tipărită la: Desfundătura, subteranul orașului Înfundătura, în subsolul unei clădiri care stă pe acoperiș.

Data apariției: 32 aprilie 2026.

Tiraj: Infinit, dar limitat la zero exemplare fizice. Exemplarul pe care îl deții este singurul care nu există, motiv pentru care îl poți citi.

Distribuție: Cartea se distribuie clandestin, pe căi ocolite, prin intermediul unor poștași care merg pe tavan și livrează scrisori în viitor.

Interzis a fi cumpărată cu bani (banii sunt o invenție a celor care merg în picioare).

Permis a fi schimbată cu o amintire, o îndoială sau un vis neîmplinit.

Obligatoriu a fi citită cu ochii închiși și picioarele în aer.

Avertisment legal: Citirea acestei cărți în poziție verticală constituie o infracțiune de verticalitate suspectă și se pedepsește cu reorientare funcțională imediată. Dacă simți că paginile se răstoarnă singure, nu te teme. Este doar gravitația care încearcă să te corecteze. Dacă textul pare să aibă sens, înseamnă că ai fost deja integrat în sistem. Dacă textul pare absurd, înseamnă că mai ești om.

Drepturi de autor: Nu aparțin nimănui. Aparțin tuturor și, prin urmare, nimănui. Orice tentativă de a reproduce acest text va duce la anularea existenței copiatorului.

Atenție: Acest volum conține gravitație instabilă. Nu lăsa cartea deschisă pe o masă. Nu o citi în timp ce mergi. Nu o citi dacă nu ești sigur că știi unde ai capul.

“Adevărul nu se pierde. Se abandonează.” (Dar nu uita să-l lași în urmă cu grijă, ca să nu se întoarcă și să te găsească.).

1

Roman întors pe dos

pentru adolescenți mirați

N-ai auzit niciodată de Întorsătura și de minunățiile care se petrec acolo? Nu mă mir. Puțini au auzit, căci puțini au urechi să vadă.

Și dintre cei care au auzit, și mai puțini au crezut. Iar dintre cei care au crezut, aproape nimeni n-a cutezat să iasă de acolo. Una este să ascuți o poveste la gura sobei și alta este să te trezești în mijlocul ei, cu capul unde-ți stau de obicei picioarele.

Cum să-ți descriu Întorsătura? O țară mare cât o mirare și lungă cât o întrebare. La miazănoapte se învecinează cu vântul înghețat. La miazăzi, cu o mare care ba e neagră, ba e uscată, după cum îi vine. La răsărit ninge. La apus plouă. Nu totdeauna. Dar destul de des cât să nu te poți bizui pe nimic.

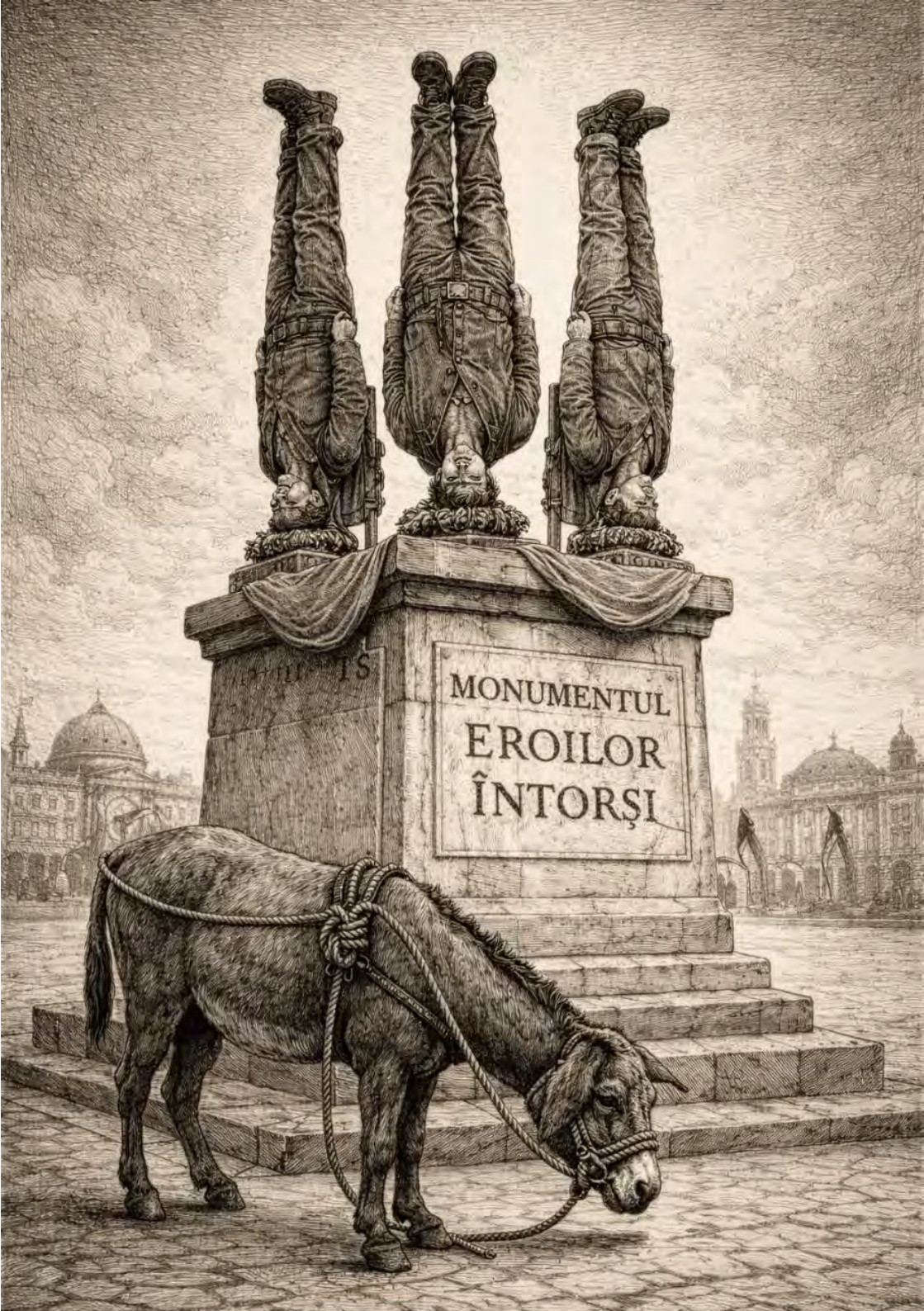
Acolo **drumurile** nu duc unde vor ele, ci unde li se **poruncește**. Râurile curg când la vale, când la deal, după dispozițiile Agenției pentru Îndreptarea Apelor.

*Cocoșii cântă seara, ca să nu deranjeze dimineața. Iar dacă te întrebi cine a rânduit asemenea lucruri, îți răspund direct: **nimeni singur și toți laolaltă.***

În mijlocul acestei țări se află capitala, Înfundătura. Un oraș cu turla în pământ și pivnițe în nori. Cu ulițe care se suie în jos și coboară în sus. Cu case care par ridicate de un zidar beat și aprobate de un ministru treaz.

*În piața cea mare se înalță Monumentul Eroilor Întorși. Nimic neobișnuit în asta, fiecare țară cu eroii ei. Numai că aceștia muriseră pentru o idee foarte precisă. Anume că **omul trebuie să meargă în cap, să gândească cu picioarele și să nu creadă niciodată ce vede, ci numai ce i se spune despre ce vede.***

De monumentul acela, spune legenda, un mut legase un măgar cu atâta pricepere, încât fusese declarat pe loc cetățean de onoare și inspector veșnic peste noduri și frânghii. De ce? Legenda nu ne mai spune. Așa trebuie.

MONUMENTUL
EROILOR
ÎNTORȘI

*Dar îți spun eu: acolo, **neînțelesul** are mai multă greutate decât **adevărul**.*

Așadar, cum ai priceput deja, în țara aceea toți oamenii mergeau în cap.

Ia seama: nu pentru că așa îi născuse mama lor. Nici pentru că altfel n-ar fi putut. Ci pentru că așa era bine. Așa era corect. Așa cereau legea, obiceiul, buna-cuviință, moda și, mai ales, vecinii. Iar vecinii, să știi de la mine, pot fi uneori mai strașnici decât legile.

Copiii erau deprinși de mici să-și țină tălpile sus, ca pe niște făclii ale rațiunii, și capul jos, cât mai aproape de pământ, ca să stea aproape de realitate. Dacă un om făcea o prostie mare, lumea spunea cu respect:

— Uite om cu picioarele pe sus!

Iar dacă vreun scăpat avea nefericirea să judece limpede (să vadă fără să accepte) să vorbească drept (strâmb pentru cei drepți în cap) sau să umble așa cum umblă oamenii în alte părți ale lumii, adică greșit într-un mod corect, atunci era privit întâi cu milă

*binevoitoare, pentru că nu știa ce nu trebuie să știe, pe urmă cu groază liniștită, pentru că începea să știe prea mult din ceea ce nu trebuie știut, și, la urmă, cu Securitatea Îndreptării, adică cu acea formă organizată de grijă care **te apără de tine însuși până nu mai rămâne nimic de apărat.***

Mai rău să nu fie...

Într-o zi ca oricare alta (pentru că acolo zilele nu diferă între ele), când la răsăritul orașului ninge, la apus ploua, iar la mijloc bătea un soare pieziș, ca o monedă de aramă scăpată dintr-un buzunar cusut, la bariera de est apăru un tânăr.

Nu venea călare pe o trotinetă electrică.

Nu venea nici călare pe o dronă nezburătoare.

Nu venea nici măcar într-un butoi, ca negustorii de pește de uscat, care călătoresc stând pe loc și ajung la destinație fără să se miște.

Venea pe jos (*adică pe picioare*). Ceea ce încă nu conștientiza, dar avea să afle: acesta era **cel mai nepotrivit mod de a intra într-o lume bine așezată cu fundul spre stele**.

Mergea cu capul în sus. Exact cum trebuie, dacă nu ești de-al locului, exact greșit, dacă ai trecut de barieră, exact rău, dacă mai și refuzi îndreptarea.

Îți închipui ce sminteală cavernoasă a căzut peste vameș, când l-a văzut așa? Iar dacă nu îți poți imagina, te ajut eu. Paznicul clipi de două ori, ca să vadă mai bine ce nu se putea vedea, apoi încă o dată, ca să nu mai creadă ce vede.

Își scoase carnetul de amenzi din buzunarul de la genunchi (*locul cel mai potrivit pentru gândurile importante, nu crezi?*) și îl răsfoi cu mare atenție, de parcă regula ar fi putut apărea între pagini dacă nu era deja acolo.

Mai clipi o dată și rămase cu gura puțin căscată (adică deschisă regulamentar spre neînțelegere), ceea ce nu i se întâmpla des unui om atât de bine închis în reguli.

Era un bărbat bine disproporționat, cu o burtă cât piața de carne, dar și la fel de conștiincios. Greu de mișcat și ușor de convins de puținul ce i s-a spus că-l știe deja. Când își veni în fire (adică își reveni din ceea ce nu înțelegea) strigă:

— Stai!

Stătea de pază sprijinit pe frunte (poziție solidă, din moment ce gândea cu picioarele) și mesteca tacticos niscai tutun cu călcâiele, semn că nu-și pierdea capul nici când nu-l folosea.

Pe urmă, se răzgândi. Și adăugă, mai prudent:

— Stai pe loc! Sau, în fine, stai cum știi dumneata!

Tânărul se opri. Adică făcu ceea ce nu făcea nimeni pe-acolo: se opri stând drept.

Avea vreo șaișpe sau nouășpe ani, depinde din ce unghi l-ai fotografia. Hai, fie, chiar de paișpe sau douăzeci. Slab, sprinten și prăfuit de drum, urmă a unui loc din care nu trebuia să vină. Purta în spate un rucsac ponosit, care părea să știe mai multe decât el. Poate că la brâu avea un fluier de lemn (un obiect extrem de suspect, pentru că putea spune lucruri fără cuvinte).

Nu părea nici un șmecheraș de oraș, nici un student cu merite, nici un expatriat în căutare de muncă sau ciordeală. Nu avea, cum ar veni, nicio vină clară, așa că aceasta trebuia stabilită.

Un om fără etichetă este deja o problemă etichetată.

— Cine ești?, se răsti vameșul, răsucindu-și mustața cu degetele de la picioare.

— Un călător, răspunse băiatul.

— Asta zici tu, spuse vameșul, căutând cu privirea întoarsă ceva care să nu potrivească descrierii.

Nu găsi, așa că trecu la subiect:

— De ce mergi așa?

Când te întreabă un organ de ordine asta, știi (sau ai putea afla în viitor) că nu ai de-a face cu o simplă întrebare. Ci cu o acuzație.

Tânărul se uită împrejur.

Văzu câțiva trecători care înaintau cuminți, pășind în cap pe trotuare suspendate.

Văzu două doamne elegante, care își țineau umbrelele sub braț, ca să le ferească de soarele de la picioare.

Văzu un poștaș care împărțea scrisorile cu tălpile.

Înțelese și nu prea.

— Adică... cum... așa?

— Așa! izbucni vameșul. În picioare! Ca un om răsturnat!

Tânărul se buimăci o clipă, apoi răspunse liniștit:

— Așa se merge pe la noi....

Vameșul îngălbeni.

— Pe la voi? Ce înseamnă asta?

Mirat nu știu să răspundă și nu răspunse.

— Și acolo... toți umblă... astfel?

— Da, bâigui Mirat.

Vameșul își duse o palmă la frunte. *Adică la locul unde alți oameni își duc palma când li se pare că lumea s-a smintit.*

— Barbarie curată!

Se strânseseră deja câțiva curioși. O bătrână care căra un coș cu ouă de prepeliță pe vârful pantofilor își făcu repede semnul echilibrului. Un domn cu monoclu murmură grav:

— E unul dintre aceia...

— Dintre verticali, șopti altul, temător.

La auzul cuvântului (*interzis*), mulțimea tresări. Nu era o vorbă care să se rostească fără trei precauții și o privire peste umăr. Verticalii erau aproape de domeniul legendei. Se spunea despre ei că merg pe picioare, gândesc cu capul și pun întrebări înainte de a răspunde. În **manualele de istorie inversă** apăreau desenați pe margini, cu fețe de infractori metafizici și cu șerpi ieșindu-le prin părării.

Vameșul se îndreptă solemn, pe cât îi îngăduia poziția.

— Numele?

— Mirat.

— Ocupația?

— Nu știu încă.

— Originea?

— Nesănătoasă.

— Acte?

— Am o scrisoare de la unchiul meu.

— Nu te-am întrebat de rude, ci de acte!

— Păi... asta am...

Scoase din buzunar o hârtie împăturită și i-o întinse. Vameșul o luă cu grijă, ca și cum scrisoarea s-ar fi putut ridica singură și să-i dea o palmă oficială. O desfăcu. Citi pe jumătate. Silabisi.

În țara aceea, cititul se făcea de la sfârșit la început, iar vameșul nu stăpânea decât lectura simplă, pe dos.

— ...nepot... ...vine... ...ucenicie... ...capitală... Aha! Ucenicie! Deci vii cu scopuri subversive.

— Vin la unchiul meu, care e ceasornicar. Repară...

— Ceasuri?, intră definitiv la bănuieli vameșul. De perete sau de buzunar?

— Și de unele, și de altele.

— Hm! Meserie primejdioasă. **Cine umblă prea mult la timp** ajunge să nu se mai potrivească cu el.

Mulțimea aprobă. *Poate ai văzut cum aprobă mulțimea. Orice prostie rostită apăsă capătă aer de maximă înțelepciune.*

Un copil curios, sprijinit impecabil pe frunte, îl privea pe Mirat cu ochii mari.

— Tovarășe, întrebă el încetișor, cu jumătate de glas, dumneata vezi lumea invers?

— Nu, răspunse Mirat. O văd cum e.

Copilul se trase înapoi speriat și se ascunse după fustele mamei sale.

— Ați auzit? strigă femeia. A recunoscut!

Vameșul suflă puternic într-un fluier de alarmă. Suflă atât de tare, încât i se umflară ciorapii. Imediat apărură doi jandarmi înalți, bine antrenați, care alergau în cap cu genunchii în aer și bastoanele legănându-li-se la șold.

— Ce s-a întâmplat? întrebă primul.

— Avem **un caz de verticalitate manifestă**.

— Grav?

— Foarte grav. Merge pe picioare în plină zi și fără autorizație.

— A opus rezistență?

— Încă nu. Dar se vede că poate.

Mirat ridică mâna.

— Iertați-mă, eu doar vreau să ajung la unchiul meu...

— Tacă-ți fleanca! Îi porunci unul dintre jandarmi.

Necunoașterea legii este o insultă adusă legii, fiindcă

legea se cunoaște singură.

— Dar nici n-am intrat bine în oraș...

— Infracțiunea proaspătă miroase mai tare...

Fără alte discuții, îi puseră o pereche de cătușe speciale. Erau făcute anume pentru cei bănuiți de mers firesc. Cătușele acelea nu-i legau mâinile, ci gleznele, ca să nu-i vină ideea să fugă altfel decât era admis.

— Haide! La Comisariatul Echilibrului Public!

— Dar scrisoarea mea?

— Se confiscă.

— Rucsacul?

— Se inventariază.

— Și eu?

— Dumneata? Te examinezi.

Mulțimea se dădu la o parte cu aceeași satisfacție tristă cu care orice mulțime asistă la nenorocirea altuia, mai ales când **nenorocirea altuia îi întărește propria obișnuință.**

Unii clătinau din cap. Alții, din călcâie. Numai copilul cu ochii mari (cât două cepe degerate de căldură) rămase privind lung după Mirat. Parcă speriat. Parcă uimit. Parcă... mirat.

Privește bine copilul acesta. Îl recunoști? Nu-l scot acum din mulțime, nu-l iau cu mine la drum în pățaniile lui Mirat, dar îi las un binoclu magic, cu care poate privi departe. Hai, mai privește o dată copilul acesta. Te recunoști?

Mirat fu dus pe Bulevardul Tălpilor, printre clădiri strâmbе și drepte în același timp. La fiecare colț îl priveau muștrător afișe mari, scrise cu litere roșii:

UN POPOR CARE NU STĂ ÎN CAP NU STĂ DELOC!

Mai încolo:

GÂNDEȘTE CU TĂLPILE!

CAPUL TE ÎNȘALĂ!

Iar pe frontispiciul unei școli, cu litere aurite:

AICI SE FORMEAZĂ VIITORUL

PRIN RĂSTURNARE

— Nu este bine, murmură Mirat.

— Să nu jighești ordinea publică, spuse jandarmul din stânga. Aici răsturnarea este foarte bine organizată.

Comisariatul Echilibrului Public era o clădire impozantă. Stătea pe temelii de fum și pe reguli de piatră. Se intra printr-o ușă mică, aflată aproape de acoperiș. Se ieșea prin pivniță, unde se plăteau taxele de aer. Deasupra intrării se vedea stema țării: două picioare încrucișate peste un cap plecat, încadrate de deviza:

SUS TĂLPILE, JOS GÂNDUL!

Înăuntru mirosea a cerneală, a praf de dosare și a frică veche. Nu frică proaspătă, care tresare și fuge, ci frică așezată, dospită în timp, care nu mai țipă, ci se supune.

Un miros liniștit de neliniștitor, de ordine în dezordine și de dezordine bine organizată, ca și cum fiecare hârtie ar fi păstrat nu doar ce fusese scris, ci și ceea ce nu îndrăznise nimeni să scrie.

Cerneala părea uscată, dar încă lucra. Praful părea inert, dar se așeza exact unde trebuia. Iar frica nu mai aparținea cuiva anume, ci tuturor în același timp, ca o proprietate comună și inevitabilă.

Și, dacă stăteai o clipă mai mult, aveai impresia că nu tu intri în încăpere, ci că încăperea începe, încet și cu grijă, să intre în tine.

Mirat fu împins într-o sală lungă. Birourile atârnavu de grinzi. Funcționarii scriau de zor cu picioarele în registre groase. La capătul sălii, pe un jilț înalt, aproape de dușumea, ședea comisarul de serviciu: domnul Răstignel Călcâi, cavalier al Ordinului Echilibrului de Gradul al Treilea și posesor al unor tălpi atât de cultivate, încât păreau să fi citit mai mult decât mulți oameni.

Comisarul îl cercetă peste ochelari.

— Acesta este?

— Acesta, să trăiți! răspunseră jandarmii într-un glas.

— Hm.

Se ridică încet. Își dresе vocea. Coborî de pe jilt, adică urcă pe podea.

— **Numele?**

— Mirat.

— **Prenumele?**

— Tot Mirat.

— Nu face pe deșteptul!

— Nu fac...

— Atunci... nu face pe miratul!

Un funcționar slab, cu nasul pieptănat impecabil, se apropie cu un formular.

— Inculpatul este suspect de: unu, circulație în poziție interzisă; doi, exhibiție de verticalitate; trei, tulburarea bunului-simț public; patru, posibilă gândire intracraniană; cinci...

— Stați puțin! izbucni Mirat. Ce înseamnă “gândire intracraniană”?

Comisarul îl fixă sever.

— **Înseamnă să folosești capul la ce nu trebuie.**

— Dar la ce trebuie folosit?

— La purtare, băiete. La mers. **Gânditul se face cu picioarele. E mai jos, deci mai temeinic.**

Funcționarii încuviințară. Nu pentru că ar fi urmărit sau priceput dialogul. Ci fiindcă asta făceau cel mai bine.

— Eu gândesc cum am învățat, spuse Mirat.

— Tocmai asta ne îngrijorează, replică domnul Călcâi.
Ce ai învățat?

— Să merg drept, să spun adevărul și să nu fac rău nimănui.

Comisarul izbucni într-un râs scurt.

— **Tipic.**

— Ce e tipic?

— Toți răufăcătorii încep așa.

Scutură apoi un clopoțel:

— Să intre un pedagog, un medic și un cetățean oarecare. Să vedem cât de grav este cazul.

În câteva minute, apărură cei trei.

Pedagogul era lung, uscat și perfect răsturnat. Director la Școala Normală de Dezechilibru. Medicul era rotund și rozaliu. Purta la subsuoară un stetoscop pentru tălpi și un ciocănel de testat idei. Cetățeanul oarecare era atât de oarecare, încât după ce intră, nici nu am mai fost sigur dacă sosise *sau nu*.

Comisarul îi prezentă și spuse:

— **Avem în față un exemplar tânăr de vertical. Să-l examinăm.**

Pedagogul se apropie întâi.

— Tinere, câți fac doi și cu doi?

— Patru.

Pedagogul făcu un pas înapoi.

— Caz serios.

— Dar cât fac? întrebă Mirat, foarte mirat.

— Depinde ce vrea programa, spuse pedagogul rece.

După un schimb de priviri cu Comisarul, decise să continue:

— La clasele mici fac cinci, ca să stimulăm imaginația. La clasele mari fac trei, pentru spirit critic. Numai la examenele de admitere fac cât îi trebuie ministrului.

Comisarul lua notițe comportamentale, scriind cu degetul mare de la picior.

Medicul veni la rând.

— **Scoate limba.**

Mirat scoase limba.

— **Nu așa! Cu tălpile!**

Urmară câteva clipe de neînțelegere anatomică. Apoi medicul îi ascultă genunchii, îi pipăi coatele și îi bătu ușor în frunte. Sunetul fu limpede.

— Periculos de rezonant, decretă el. În cap pare să aibă conținut.

— Și... asta e de rău?!, se opuse Mirat.

— Foarte rău. Capul e pentru contact cu solul, nu pentru idei.

În cele din urmă, fu întrebat cetățeanul oarecare, *dacă tot bănuim că era acolo:*

— Dumneata ce părere ai?

Cetățeanul se scărpină prudent.

— Eu zic să se facă ce se face în asemenea cazuri.

— Și ce se face?, păru speriat în glas Mirat.

— **Nu știu. Dar sigur se face bine.**

Această opinie fu socotită profundă și trecută imediat în procesul-verbal. *Să știi că așa se întâmplă cel mai adesea cu opiniile cele mai goale: au loc destul în ele pentru orice autoritate.* Așa că Comisarul își împreună tălpile. Semn că urma hotărârea.

— Mirat, fiu al necunoscutului bun-simț, ești găsit provizoriu vinovat de nepotrivire cu ordinea generală. Până la lămurirea completă a cazului, vei fi reținut.

— Pentru cât timp?

— **Până te obișnuiești sau până renunți.**

— La ce?

— *La deosebire.*

Mirat își strânse pumnii.

— Dar eu n-am făcut nimic!

— Exact, spuse comisarul. Și tocmai asta ne îngrijorează. În țara noastră, **cine nu face nimic greșit e capabil să facă orice corect.**

Jandarmii se apropiară din nou. Unul îi luă rucsacul. Altul, scrisoarea. Un al treilea, apărut de nicăieri, deși nimeni nu-l văzuse intrând, îi făcu semn să pornească.

Străbătură coridoare strâmbe, cu uși late și ferestre așezate la nivelul genunchilor. Din unele încăperi se auzeau plânsete și râsete. Din cele mai multe, explicații oficiale. În cele din urmă ajunseră la **subsolul de sus**, unde se aflau celulele pentru cazuri de primă răsturnare.

Ușa de fier se deschise.

— Intră.

— Aici?, parcă se împotrivi Mirat.

— Nu. În sala de bal, spuse batjocoritor jandarmul.
Firește că aici.

Celula era mică, boltită, curată și stranie.

Patul era prins de tavan. Masa, tot de tavan. Scaunul, la fel. Pe podea nu se afla nimic, în afară de o găleată, un regulament și o pâine neagră, atât de tare încât ar fi putut sluji și ca armă.

Din colțul opus se auzi o tuse discretă.

Mirat tresări.

Din umbră se desprinse o siluetă uscățivă, cu barbă scurtă și ochi neobișnuit de vii. Omul acela nu stătea nici în cap, nici în picioare. Stătea într-o poziție de compromis, ca și cum nu mai voia să dea dreptate nimănui.

— Bună seara, spuse necunoscutul.

— Bună seara, răspuse Mirat. Dumneavoastră de ce sunteți aici?

— Pentru aceeași boală ca și dumneata.

— Și anume?

Omul zâmbi anevoios.

— Am avut nenorocul să văd lumea prea drept.

Afară, pașii jandarmului se depărtară. Un zăvor greu căzu cu zgomot.

Necunoscutul se apropie și vorbe foarte încet:

— Ascultă-mă bine. Dacă vrei să ieși viu, nu spune tot ce gândești. Dacă vrei să ieși întreg, nu crede tot ce vezi. Și dacă vrei să înțelegeți țara asta, află de la mine un lucru: **aici oamenii nu merg în cap fiindcă așa le place.** Merg așa fiindcă, demult, au fost convinși că **altfel ar vedea adevărul.**

Mirat simți un fior rece.

— Cine i-a convins?

— Șșșt! Nu așa tare.

Omul aruncă o privire spre ușa de fier, apoi spre tavanul de care atârna patul, ca o amenințare gospodărească.

— Aici și pereții au urechi. Numai că le poartă în tălpi. Și în pereți.

Mirat se așeză încet pe podea. Deasupra lui, patul părea gata să cadă, deși nu cădea. În jur nu era liniștea obișnuită. Era acea liniște care așteaptă ceva.

— Cum vă cheamă? întrebă el.

— Oamenii îmi spun moș Rășfrântul. Dar **numele nu mai au prea mare însemnătate aici.**

Să ții minte și asta. În unele lumi, un om își pierde mai întâi libertatea. În altele, numele. Și uneori pierderea a doua este mai grea decât prima.

— Și... știți cum pot scăpa de aici? întrebă Mirat, cu speranță.

— De scăpat, scapă mulți, zise moșul. Unii din închisoare. Cei mai mulți din minte.

Se lăsă o tăcere densă, ca un zid de cărămizi îmbrățișat de iedera moartă. Departe, bătu un gong. Poate pentru stingere. Poate pentru trezire. În Întorsătura nu era niciodată limpede care din ele e una și care e alta.

Mirat își strânse genunchii la piept. Se gândi la unchiul lui, la scrisoarea confiscată, la ulițele răsturnate,

la afișele poruncitoare și la oamenii care-l priviseră ca pe o primejdie numai fiindcă umbla așa cum umblase toată viața.

Fără să vrea, privi spre propriile picioare, de parcă s-ar fi temut să nu înceapă și ele, peste noapte, să gândească singure.

În clipa aceea, din coridor se auzi un șoptit grăbit. Apoi zgomotul unei chei întoarse pe furiș.

Moș Răsfântul sări în picioare. Adică, pentru o secundă, chiar în picioare.

— Vine **altcineva**, murmură el.

U

șa nu se deschise brusc, cu un scâncet de fiară rănită, cum te-ai aștepta la o pușcărie serioasă. Nu. Se deschise în ritm de blues. Cu grijă. Cu prudență.

Când cineva intră pe furiș într-o celulă, te gândești că vine să-ți dea flori. Sau să-ți citească poezii.

Un fir de lumină se strecură înăuntru.

Moș Rășfrântul nu se mișcă. Numai ochii îi scăpărară.

— Nu scoate un sunet, șopti el.

Ușa se deschise doar cât să încapă o umbră.

Mai întâi intră umbra. Se plimbă puțin singură prin încăpere. Apoi, o făptură, care se mișca atât de sigur, încât ai fi zis că știe dinainte unde se află fiecare scândură, fiecare cui și fiecare frică.

Mirat se ridică pe jumătate.

— Care dintre voi este **noul**?, se auzi șoptit o voce.

O voce de fată. Nu rece, dar nici caldă. O voce care n-avea vreme să-și piardă timpul cu politețuri.

— Eu, răspuse Mirat.

Fata făcu un pas înainte.

Acum o vedea și el. Și o vedea bine. Nu stătea nici în cap, dar nici în picioare, ci într-un fel de echilibru straniu. Stătea între.

Ca o **întrebare** care n-a hotărât dacă vrea să devină răspuns.

Avea ochii ageri și părul prins la spate cu o sfoară roșie. Hainele îi erau simple. *Prea simple pentru o lume care iubea uniformele. Și tocmai de aceea dădeau de bătut.*

— Îl cheamă Mirat, spuse moș Răsfrântul.

— Știu, răspuse fata.

Mirat clipi.

— Cine ești?

— O greșeală, spuse ea.

Da, află că, în țările bine întocmite ale absurdului, o greșeală vie este întotdeauna mai periculoasă decât zece infractori morți.

Fata se apropie și îl privi drept în ochi.

— Ai fost văzut intrând. Ai fost auzit vorbind. Ai fost raportat că gândești.

— Și asta e rău? întrebă Mirat, de parcă nu se lămurise deja.

Fata nu se sinchisi să răspundă, nu avea la ce. Moș Rășfrântul își drese glasul.

— Fata nu e venită să stea la taifas. Spune-i ce trebuie și pleacă.

— Nu eu hotărâsc când plec, răspunse ea.

Pe urmă se întoarse din nou spre Mirat.

— Cum ai ajuns aici?

— Am venit la unchiul meu.

— Greșit.

— De ce greșit?

— Pentru că în țara asta nimeni nu vine. Toți sunt aduși. Unii cu picioarele lor. Alții cu mintea altora.

Mirat îi simțea vorbele ascuțite. Vorbele cele mai primejdioase sunt adesea foarte limpezi.

Fata scoase din buzunar un ciob de oglindă spartă. Nu mare. Cât o palmă întreagă dintr-o mână care nu mai știe dacă apucă sau dă drumul. I-o întinse.

— Privește!

Mirat o luă.

— La ce?

— La tine.

Mirat se privi. Și nu se văzu. Sau, mai bine spus, se văzu prea exact ca să mai fie sigur că este chiar el.

Un băiat prăfuit, dar curat de praf. Obosit, dar încă încordat. Tras la față, dar întins în privire. Cu ochii vii, dar vii într-un fel în care mai degrabă refuză să moară.

Decise că nu văzu nimic neobișnuit.

Și tocmai asta îl neliniști.

Pentru că, uneori, **cel mai straniu lucru este ceea ce nu pare deloc straniu.**

— Și?

— Vezi ceva greșit?

— Nu.

— Exact, spuse fata. De asta ești în primejdie.

Mirat ridică privirea.

— Nu înțeleg.

— Nici nu trebuie încă. E destul că nu ești stricat.

Moș Răsfântul oftă.

— Are dreptate, băiete. Aici **omul sănătos e considerat un început de epidemie.**

Fata ciuli urechile o clipă spre ușă. Apoi vorbi mai repede.

— Ascultă bine. Măine te vor scoate de aici și te vor duce la Interogatoriul Verticalității.

— La ce?

— La Interogatoriul Verticalității. Așa îi spun ei.

— Și ce fac acolo?

— Nu te bat, dacă la asta te gândești.

— Atunci?

— **Te îndoiesc.**

Mirat strânse oglinda.

Fata își încrucișă brațele. Adică le deschise în sine.

— Îți vor arăta că ești singur, chiar când ești privit. Că ești nepotrivit, tocmai pentru că ești potrivit cu tine. Că firescul tău e boala lor sănătoasă. Că **lumea lor merge stând pe loc, iar tu o încurci mergând drept.**

— Și dacă nu-i cred?

— O să te creadă ei pe tine până când nu vei mai ști pe cine crezi.

Acum, dacă ai răbdare să nu ai răbdare, oprește-te o clipă și gândește. Bătaia? Lovește și trece. Foamea? Roade și tace. Dar îndoiala? Lucrează adânc ca un fântânar care s-a pierdut în pământ săpând fântâna.

Mirat o privi, mirat.

— Tu cine ești, de fapt?

Fata îi răspunse mai întâi prin tăcere.

— O să-mi spui Mirata.

— O să-ți spun?!

— Da. Pentru că nu-ți pot da un nume pe care să-l ai.

— Și asta?

— Țta îl vei purta ca să nu-l pierzi.

Mirat înțelese, *adică nu înțelese destul cât să uite.*

Și bine a făcut, zic eu, dacă tu ai dubii. Pentru că, în unele lumi, numele nu se poartă, ci te poartă. Ți le dau ca să ți le ia. Ți le schimbă ca să rămâi la fel. Ți le numerotează ca să nu mai poți fi numărat. Numai cine își mai amintește cum nu se numea rămâne ce era.

— De ce mă ajuți? întrebă el, brusc.

— Pentru că ai intrat pe picioarele tale.

— Asta e tot?

— Nu. Dar pentru moment ajunge.

Moș Rășfrântul se apropie și vorbe aproape fără glas:

— Ea e dintre aceia despre care lumea șoptește...

— Verticalii? întrebă Mirat.

Fata clătină din cap:

— Noi nu ne spunem așa.

— Atunci cum?

Mirata ezită o clipă. Foarte puțin, cât o noapte albă.

— Mirații.

Mirat repetă încet:

— Mirații...

— Da, întări ea. **Cei care nu s-au obișnuit. Într-o lume unde toți se prefac că nimic nu-i mai miră, mirarea este un început de revoltă.**

Mirat se uită iar la oglindă.

— Și eu?

— Încă nu știu, spuse Mirata.

— De ce?

— Fiindcă încă nu știu dacă știi ce ai de păstrat.

Afară se auziră pași. Nu mulți. Dar suficienți cât să pară mai mulți decât sunt.

Mirata se încordă sau se adună ca să nu se destrame.

— Nu mai am timp.

— Ce fac cu oglinda?

— O ții.

— Totuși, de ce?

— Pentru că, în unele locuri, **numai ea te vede atunci când tu nu te mai vezi.**

— Și dacă o pierd?

— Atunci **să nu te găsești în altceva.**

Ce vrea să ne spună Mirata? Că, dacă cumva te pierzi vreodată, măcar să știi că nu ești orice (re)găsești. Halal sfat, atât de frumos, încât aproape că nu ajută. Așa sunt sfaturile cele mai bune, cele pe care le înțelegi abia după ce nu le-ai urmat.

Mirat o privi cu o întrebare țintită, ca un glonț care privește o căprioară.

— Cum ies de aici?

— Nu ieși nicăieri acum.

— Atunci... ce fac?

— Reziști.

Mirata îl privi drept, ușor pe dinăuntru:

— Nu răspunzi repede, ca să nu răspunzi deloc. Nu te aperi totdeauna, ca să nu rămâi fără apărare. Nu dai gândurile tale bune, pentru că nu sunt bune acolo unde ajung.

Pauză, pași, încordare.

— Și, mai ales, **nu încerca să le demonstrezi că ai dreptate.**

— De ce?

— Pentru că acolo **unde ajungi să demonstrezi, ai început deja să pierzi.**

Moș Rășfrântul mormăi aprobator, cu o neîncredere bine așezată.

— Vezi? Asta zic și eu. Omul care spune tot ce gândește ori e foarte prost, ori foarte tânăr.

— Iar dacă nu e niciuna, înseamnă că **nu a învățat încă să tacă atunci când îi trebuie să spună ceva.**

Pe mine dacă mă întrebi, e lucru greu și mare acesta: să știi când să nu spui ceea ce știi.

— Poate nu ține nici de prostie, nici de tinerețe să spui ce gândești... Poate ești foarte cinstit, se revoltă Mirat.

— Ceea ce, de multe ori, răspunse moșul, este cam același lucru. Căci te duce în același loc...

*Mirata zâmbi pentru întâia oară. Foarte puțin.
Zâmbește și tu, chiar dacă nu știi de ce o faci. Joacă-ți
rolul.*

— Măine, la Interogatoriu, vei fi dus în Camera de
Reechilibrare, rosti Mirata.

— Sună rău.

— E și mai rău decât sună.

— Și voi, mirații, veniți după mine?

— Noi nu venim după toți.

— Și după cine veniți?

— După cei care mai pot fi scoși.

Mirat ridică bărbia.

— Eu pot.

— Încă nu știu, spuse ea.

Pașii se auziră chiar în fața ușii.

*Să stăm strâmb și să judecăm drept: nu orice băiat are
stofă de erou numai fiindcă s-a născut într-o lume
întoarsă pe dos sau fiindcă a intrat pe picioare într-o țară
răsturnată.*

Uneori e nevoie de mai mult. Uneori e nevoie să nu cedezi când ți se oferă o liniște comodă și o minciună frumos lustruită.

Mirata se apropie iute de perete. Mirat nici nu pricepu bine cum. O clipă era lângă el. În clipa următoare parcă se lipise de umbră.

— Ascunde oglinda, șopti ea.

El o vârî repede în haină.

— Când să mă uit în ea?, mai întrebă el.

— Când lumea va părea prea sigură.

Zăvorul începu să se miște.

— Și dacă nu te mai văd?

— O să mă vezi.

— De unde știi?

Mirata îl privi ciudat de limpede, ca o pană arzând.

Ușa se deschise brusc. Lumina coridorului năvăli împreună cu doi jandarmi. Intrară fără o vorbă, cum intră autoritatea, cuviincioasă.

— Deșteptarea! strigă primul.

— Deși n-ați dormit regulamentar, constată al doilea.

Mirat se ridică. Mirata nu se mai vedea nicăieri.

Să nu mă întrebi cum ieșise. N-am stat de față chiar peste tot. Iar dacă aș fi fost, poate că nici nu ți-aș spune. Dar, ca să fiu sincer, unde intră autoritatea, eu mai ies afară, din când în când. Oricum, unele uși trebuie lăsate puțin întredeschise, altfel cititorul se lenevește și nu mai lucrează deloc cu mintea lui.

— Tu!, se răsti jandarmul către Mirat. Pregătește-te.

— Pentru ce?

— Pentru **reechilibrare**.

Moș Rășfrântul își ridică ochii spre el.

— Ține minte, băiete. Aici nu te întreabă ce gândești. Aici te întreabă dacă mai gândești.

Mirat înghiți în sec. Jandarmii îi făcură semn să iasă. Străbătu din nou coridoarele acelea ciudate, luminate prost și supravegheate bine. De data asta văzu pe pereți alte inscripții, scrise, ciudat, cu litere drepte:

ADEVĂRUL ESTE O FORMĂ DE PROSTIE

Mai departe:

CINE VEDE CLAR, VEDE GREȘIT

Și încă una:

DEOSEBIREA NAȘTE MONȘTRI

Asta era limba oficială a țării. Scurtă. Poruncitoare.
Curată la suprafață și murdară la rădăcină.

La capătul coridorului se afla o ușă de fier, mai mare
decât celelalte. Pe ea scria:

CAMERA DE REECHILIBRARE

— Intră, îl îndemnă jandarmul pe Mirat.

— Singur?

Ușa se deschise. Înainte de a păși, Mirat își duse mâna
la haină. Simți oglinda acolo. Caldă. Mică. Tăcută.

Ușa se închise în urma lui cu zgomotul apei rănite
căzând în cascadă.

Camera de Reechilibrare nu semăna deloc cu o cameră de tortură. Și tocmai de aceea semăna prea bine.

Mirat simți primejdia. Nu în lucruri. În lipsa lor.

Dacă ar fi avut lanțuri, cârlige, bice și toate acele unelte pe care răul le poartă cu mândrie, Mirat s-ar fi putut pregăti. Pentru că **omul se apără mai ușor de ceea ce se arată**. De ceea ce strigă: “Eu sunt răul și vin peste tine!”.

Dar aici nu era nimic. Și nimicul acela era plin. Nu tu lanțuri — deci nu avea de ce să se desprindă. Nu tu bice — deci nu avea de ce să se ferească. Nu tu țipete — deci nu avea de ce să se zbuциume.

Răul care se ascunde nu trebuie recunoscut. Trebuie acceptat.

Încăperile cu adevărat periculoase nu sunt cele murdare. Sunt cele curate până la uitare.

Curate de urme.

Curate de explicații.

Curate de îndoială.

Atât de curate, încât încep să te curețe și pe tine.

Și, dacă te gândești un pic, nu e nimic mai primejdios decât un loc care nu te rănește ca să te schimbe. Ci te schimbă ca să nu mai simți că ești rănit.

Acolo totul era alb.

Nu un alb de iarnă. Nici un alb de lapte. Un alb de morgă. Un alb care părea spălat de orice urmă de viață. Pereții erau rotunzi. Tavanul nu se vedea bine. Ferestre nu erau. Dar lumină era. Orbitoare. De unde venea, nu ți-aș putea spune. Și poate că nici nu e bine să se poată spune.

În mijlocul camerei se afla un scaun.

Sau ceva care voia să treacă drept scaun.

Avea picioarele îmbârligate și șezutul coborât aproape de podea. Părea construit anume pentru cineva care nu mai știa exact cum trebuie să stea.

— Așează-te, spuse o voce.

Mirat se întoarse.

Nu era nimeni.

— Unde? întrebă el.

— Unde îți este locul.

Vocea nu era una stridentă, ci una sigură. Dar să ții minte: nu orice voce sigură spune adevărul. Unele spun numai că sunt obișnuite să fie ascultate.

Mirat se apropie de scaun. Îl privi. Se așează. Normal.

În clipa aceea, camera parcă se strânse puțin. N-aș putea jura că așa s-a întâmplat. Dar așa i s-a părut lui.

— Observăm **rezistență de postură**, spuse vocea.

Un perete se mișcă. Mai întâi, Mirat crezu că-l înșeală lumina. Pe urmă văzu limpede: din peretele alb se desprindea o formă omenească. Încet. Bucată cu bucată. Ca și cum cineva ar fi fost zidit acolo și s-ar fi hotărât acum să iasă, de dragul regulamentului.

În fața lui apăru un bărbat înalt, foarte slab, cu ochi care nu clipeau aproape deloc.

Purta un costum perfect călcat, dar cusut parcă pe dos. Nici gulerul nu părea împăcat cu el însuși.

Bărbatul înclină capul foarte puțin. Mai degrabă îl calculă decât îl înclină.

— **Inspector de Reechilibrare Talpescu**, spuse el. **Compartimentul de Ajustare a Verticalității Periculoase.**

Vezi ce-ți spuneam? În unele țări nu e de ajuns să ai un nume. Trebuie să ai și un titlu lung, ca să pară că prostiile pe care le faci sunt știință.

— Știi de ce ești aici? întrebă inspectorul.

— Pentru că merg pe picioare, răspunse Mirat.

— Nu, spuse Talpescu. Asta e doar forma. Noi ne ocupăm de fond.

Se plimbă încet în jurul lui. Fără zgomot. Fără grabă. **Omul acela se mișca așa cum se mișcă ideile rele: liniștit și cu metodă.**

— Spune-mi, Mirat. Crezi că vezi corect?

— Da.

— Interesant.

Inspectorul scoase un carnet subțire.

— Notăm: **subiectul manifestă încredere în percepția proprie.**

— Și asta e rău?

— Nu încă. Dar este promițător.

Mirat îl privi fără să răspundă.

Talpescu închise carnetul.

— Ce vezi acum?

— O cameră.

— Ce fel de cameră?

— Goală.

— Și eu?

— Sunteți aici.

— Sigur?

Mirat clipi.

— Da.

— Atunci de ce nu mă vezi când nu te uiți la mine?

Mirat se încruntă.

— Pentru că nu mă uit.

— Exact, spuse Talpescu. Deci vezi numai o parte. Iar cu o parte vrei să judeci întregul.

Bănuiesc că ești ispitit să spui: “Omul are dreptate. Nimeni nu vede totul.” Da, numai că aici nu e vorba despre înțelepciune, ci despre o capcană. E mare deosebire între cele două, deși uneori sună la fel.

Inspectorul se opri în fața lui.

— **Ce este adevărul?**

Mirat răspunse fără prea multă ezitare:

— Ceea ce este adevărat.

— **Greșit.**

Talpescu notă ceva.

— **Adevărul este ceea ce nu deranjează ordinea.**

— Asta nu e adevăr, spuse Mirat. Asta e conveniență.

Inspectorul nu păru supărat. Dimpotrivă. Părea ușor mulțumit.

— Bun. Încă formulezi opoziție clară. Asta ne scutește de etapele preliminare.

Inspectorul se apropie de perete și atinse ceva ce Mirat nu putu vedea. Pe suprafața albă începură să apară imagini. Întâi neclare. Apoi limpezi.

Oameni. Mulți oameni. Toți mergeau în cap. Toți păreau ocupați, ordonați, liniștiți. Munceau. Zâmbeau. Construiau. Nici unul nu cădea. Nici unul nu striga. Nici unul nu părea să se îndoiască.

— Vezi? spuse Talpescu. Funcționează.

Într-un colț apărură altă imagine. Un om singur, mergând în picioare. Oamenii din jur se fereau de el. Îl priveau cu teamă. Îl ocoleau. Un copil, tras de mânecă să nu se apropie.

— Și acesta? întrebă inspectorul.

— Este singur.

— Exact.

— Dar asta nu-l face greșit.

— Nu. Dar îl face periculos.

— Pentru cine?

— Pentru echilibru.

— Un echilibru care se teme de un om nu e echilibru.

— Ba da, spuse Talpescu. Este echilibru avansat. Se apără preventiv.

Mirat pricepea jocul. Numai că priceperea nu te scapă întotdeauna de capcane. Când știi că ești împins spre margine și totuși mai faci un pas, parcă doare dublu.

Inspectorul își împreună mâinile la spate.

— Să încercăm altfel. **Dacă toți oamenii dintr-o țară merg în cap și numai unul merge în picioare, cine este invers?**

— Ceilalți, răspuse Mirat.

— Statistic, subiectul singular poartă abaterea.

— Statistic nu înseamnă moral.

— Moralitatea este statistică aplicată cu autoritate.

Mirat râse scurt.

— Nu.

— Nu ce?

— Nu e adevărat ce spuneți, e distorsiune.

Inspectorul clipi.

— Bine, spuse. Atunci să lucrăm cu ceva mai apropiat.

Se aplecă spre Mirat.

— **Vrei să fi acceptat?**

Întrebarea îl lovi mai tare decât toate celelalte.

— Nu știu, răspunse Mirat.

— Greșit. Toți știu.

— Atunci... da...

Talpescu încuviință liniștit.

— Bun. Atunci **trebuie să renunți la ceva.**

— La ce?

— **La deosebire. La diferență.**

Se făcu tăcere.

Mirat își privi mâinile. Sau poate privi numai ca să nu-
l mai privească pe inspector.

— Dacă renunț la deosebire, ce rămâne din mine?

— **Ce este util.**

— Și restul?

— **Restul este zgomot.**

— Poate că zgomotul sunt eu.

— Tocmai de aceea, spuse inspectorul, dorim să te ajutăm.

Aici, dacă aș fi un povestitor leneș, v-aș spune că Mirat se înfurie, sare în picioare și dăărămă scaunul. Tu așa ai face? Când ești singur, obosit, închis, flămând și pus în fața unei voci care vorbește fără să ridice tonul, mânia nu vine totdeauna. Mai întâi vine oboseala. Apoi îndoiala. Și abia mult mai târziu, dacă mai apuci, vine din nou mânia.

Talpescu scoase dintr-o nișă două suporturi metalice, subțiri și lucioase.

— Ce sunt astea? întrebă Mirat.

— **Stabilizatoare de adevăr.**

— Ce fac?

— Te ajută să vezi corect.

— Corect pentru cine?

— Pentru **realitatea admisă.**

— Nu.

— Nu?

— Nu le vreau.

Inspectorul nu insistă.

— Bine, spuse el. Atunci trecem la faza a doua.

În cameră se auzi un zumzet. Foarte slab. Mai întâi Mirat crezu că vine din pereți. Pe urmă i se păru că vine din propria lui frunte. Sunetul nu era tare. Era precis. Ca o idee străină care încearcă ușa.

— Ce este asta?

— **Ajustarea.**

— A cui?

Nu primi răspuns. Zumzetul creștea. Mirat își duse mâna la haină. Simți oglinda. Caldă. Mică. Acolo. *Și aici trebuie să-l lăudăm puțin, căci merită. N-a scos-o de îndată. A mai rezistat o clipă, două. A vrut să vadă singur cât poate. Numai că omul are o margine. Iar camerele acelea erau făcute anume ca s-o găsească.*

Imaginile de pe pereți se schimbau. Acum vedea mulțimi. Copii liniștiți. Profesori mulțumiți. Judecători senini. Oameni care se înțelegeau fără ceartă. Negustori care nu înșelau. Șosele fără accidente. Piețe fără strigăte. Parcă întreaga țară era un ceas bine întors.

— Vezi? spuse Talpescu. Ordinea aduce pace.

Mirat simți pentru o clipă slăbiciunea acelei păci. *Da, slăbiciune. Fiindcă unele lucruri frumoase sunt periculoase tocmai fiindcă se așază unde ești mai obosit.*

— Și dacă pacea e mincinoasă?

— O pace folositoare e mai bună decât un adevăr neliniștit.

— Nu cred.

— Ești sigur?

Mirat nu răspunse imediat. Zumzetul îi urca spre tâmpile.

Gândurile parcă nu mai stăteau la locul lor. Îi venea tot mai greu să le țină împreună. Atunci scoase oglinda.

O ridică. Se uită.

În clipa aceea, inspectorul dispăru.

Nu din cameră. Din oglindă.

Iar în locul lui apăru altceva.

O ușă. O ușă pe care înainte n-o văzuse nicăieri.

Mirat clipi. Se uită din nou spre perete. Peretele era alb. Se uită iar în oglindă. Ușa era acolo.

— Ce faci? întrebă Talpescu.

— Văd, spuse Mirat.

— **Asta nu este permis.**

— Nici mersul pe picioare...

Talpescu făcu un pas spre el.

— Dă-mi obiectul!

— Nu-l dau!

— **Subiectul manifestă atașament față de un reper identitar extern**, spuse inspectorul, de parcă nota pentru el însuși. Intervenim imediat.

Bătu din palme. Ușa camerei se deschise. Intrară doi jandarmi.

— Luați-l.

— Unde? întrebă unul.

— La **observație consolidată**.

Mirat fu apucat de brațe. Oglinda aproape îi scăpă. Dar o strânse la piept.

— Lăsați-mă!, strigă el.

— Nu opune rezistență, spuse Talpescu. **Te opui doar propriei tale stabilități**.

— Mai bine instabil decât mințit!, izbucni Mirat.

Inspectorul notă:

— **Subiectul preferă suferința în locul adaptării**.

— Nu!, strigă Mirat. Prefer să aleg eu!

Asta îl făcu pe Talpescu să tacă o clipă.

Uneori o clipă de tăcere a celui care conduce spune mai mult decât zece pagini de discurs.

Jandarmii îl târau pe Mirat spre ieșire.

Nu ca pe un sac de cartofi, ci ca un sac gol, plin de aer.

Înainte să treacă pragul, Mirat se întoarse și aruncă o ultimă privire spre cameră. Acum i se părea și mai albă, și mai goală, și mai mincinoasă. Ca o foaie pe care cineva ștersese tot, iar apoi îi poruncea să creadă că acolo n-a fost scris nimic niciodată.

Mirat fu dus mai departe, pe un coridor îngust, luminat rece.

Undeva, dincolo de uși, se auzeau voci. Unele plâneau. Altele râdeau. Altele repetau ceva mecanic, ca niște lecții spuse pe de rost.

Un jandarm îl împinse.

— Mergi.

— Unde mă duceți?

— La **integrare preliminară**.

Celălalt completă:

— Dacă ai noroc, nici n-o să simți când începi să nu mai fii tu.

Mirat nu răspunse. Strânse doar ciobul de oglindă în palmă.

Dacă îți închipui că după un asemenea interogatoriu urmează o bătaie zdravă, o fugă spectaculoasă pe coridoare întortocheate sau o revoltă zgomotoasă cu scaune aruncate în numele libertății, trebuie să te dezamăgesc cu o dezamăgire cât se poate de bine organizată. Acolo nu se grăbește nimeni să te rupă în bătaie, pentru că vânătăile sunt vizibile. În schimb, te îndoiește. Încet, metodic, aproape grijuliu. Cu explicații clare, cu argumente liniștite și cu o răbdare care nu pare să urmărească nimic, dar ajunge, în cele din urmă, exact unde trebuie.

Pe Mirat nu l-au dus într-o temniță mai adâncă, unde întunericul ar fi fost sincer. L-au dus într-o cameră mai comodă, unde lumina nu te ajută, ci te convinge.

Uneori, comoditatea este cea mai eficientă formă de constrângere, pentru că nu te obligă să te opui, te ajută să nu mai simți nevoia să te opui.

Camera de Integrare Preliminară era largă, luminoasă și curată. Avea paturi (nu atârdate, ca în celulă), așezate frumos, ordonat, la nivelul tavanului, pentru uzul celor deja corecțai. Jos, pe podea, erau saltele subțiri, aproape simbolice, rezervate celor care **nu erau încă ceea ce urmau să devină**. Pentru cei în curs de a fi convinși.

Pe pereți nu mai erau lozinci stridente, acelea care țipă tocmai pentru că nu sunt sigure pe ele.

Erau propoziții liniștite. Atât de liniștite, încât nu le puteai respinge fără să pari tu neliniștit.

ADAPTAREA ESTE ÎNȚELEPCIUNE
REPETIȚIA ADUCE CLARITATE
DEOSEBIREA ESTE O POVARĂ INUTILĂ

*Vezi diferența? Ai mai observat-o undeva, poate la școală? Nu mai încearcă să te obligi. **Încearcă să te ajute să fi de acord.***

Mirat fu lăsat acolo fără multe explicații, ceea ce era deja o explicație suficientă.

— Așteaptă, i se spuse.

Nu i se spuse cât. Nu i se spuse pentru ce.

În astfel de locuri, așteptarea nu este o pauză, ci o lucrare invizibilă, care te pregătește fără să-ți ceară voie.

În cameră mai erau câțiva tineri.

Unii stăteau în cap cu o siguranță exersată, aproape naturală. Alții încercau încă să se obișnuiască, iar încercarea lor nu avea nimic spectaculos: un echilibru pierdut, o cădere discretă, o reluare calmă, fără grabă și, mai ales, fără revoltă.

Un băiat slab, cu ochii oboseți de prea multă adaptare, îl privi pe Mirat.

— Ești nou.

— Da.

— Și tu ai venit... așa?

— Așa cum?

— Pe picioare.

Mirat încuviință. Băiatul zâmbi slab, cu acel zâmbet care nu mai contrazice nimic.

— Și eu.

— Și acum?

Băiatul ridică din umeri, într-un gest care nu mai însemna mare lucru.

— Acum învăț.

— Ce?

— Să nu mai fie nevoie să mă gândesc la asta.

Mirat îl privi mai atent, ca și cum ar fi vrut să vadă ce se pierduse și ce rămăsese.

— Cum te cheamă?

Băiatul ezită. Prea mult pentru o întrebare atât de simplă.

— Nu mai știu exact.

— Cum adică?

— Mi-au spus altfel.

— Cum?

— **Unitatea 1234567. Subiect în curs de echilibrare
1234567...**

Mirat simți un gol.

— Dar înainte?

Băiatul se gândi. Atât de mult încât gândirea părea deja un efort nejustificat.

— Parcă... era ceva cu M...

— Și nu vrei să-ți amintești?

— Ba da.

Pauză. Effort. Renunțare.

— Nu mai e așa important...

Aici începe adevărata primejdie. Nu atunci când omul uită. Ci atunci când începe să creadă că nu merită să-și amintească.

O ușă laterală se deschise fără grabă, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume.

Intră o femeie înaltă, îmbrăcată într-un costum simplu, gri, fără semne vizibile de autoritate, dar cu o autoritate care nu avea nevoie de semne.

— Bun venit, spuse ea.

Vocea ei era calmă. Atât de calmă încât, pentru o clipă, Mirat simți nevoia să nu o contrazică.

— **Vă aflați în etapa de integrare preliminară. Nu sunteți pedepsiți. Sunteți ajutați.**

Unul dintre băieți căzu în cap. Femeia nici nu se uită. Pentru că, în acel loc, căderile nu mai erau evenimente. Erau pași.

— În această etapă, scopul este simplu. Să vă potriviți.

Mirat ridică mâna.

— Dacă nu vreau?

Femeia îl privi. Nu sever, nici ironic.

— Nu vrei... încă.

— Ba vreau.

— Nu, spuse ea. Nu vrei să nu vrei.

Aceasta este genul de propoziție care nu te lovește. Te învăluie. Dacă nu ești atent, începi să o folosești fără să știi de ce.

Femeia se apropie.

— **Numele?**

— Mirat.

— **Numele funcțional?**

— Nu am așa ceva, nu știu ce este.

— **Vei primi.**

Se întoarse, scrise ceva pe un panou, și rosti fără accent:

— De acum înainte, ești **Unitatea 12345678.**

Mirat înțepeni.

— Nu. Nu este numele meu...

— Numele este ceea ce funcționează în sistem.

— Eu nu sunt un sistem.

— **Încă...**

Ceilalți nu reacționară. Și această lipsă de reacție, să știi, este mai apăsătoare decât orice protest.

— Exercițiul unu: poziția, spuse femeia.

Un băiat se apropie, se așeză în cap, își potrivi picioarele și rămase așa, cu o obediență care nu mai punea întrebări.

— Vezi? Nu e greu.

Mirat nu se mișcă.

— **Unitatea 12345678!**

— Nu.

— Repet.

— Nu.

Femeia nu se enervă.

— Rezistență inițială. Normal.

Se întoarse spre ceilalți.

— Observați.

Toți se uitară la Mirat. Fără ură. Fără batjocură. Cu obișnuință. **Nimic nu uniformizează mai repede decât obișnuința altora.**

— De ce nu vrei? Întrebă femeia.

— Pentru că nu e firesc.

— **Ce este firesc?**

— Să mergi pe picioare.

— Pentru tine.

— Pentru oricine.

— **Firescul este ceea ce majoritatea poate susține fără efort.**

— Atunci **minciuna poate deveni firească.**

— Exact.

— Și asta... nu te deranjează?

— Ba da, cum zici tu, încuviință femeia.

Apoi se întoarse:

— Exercițiul doi: repetiția.

Un sunet mort se auzi, ca o picătură care nu cade, dar nu se oprește.

Pe pereți apăru textul:

ESTE MAI UȘOR AȘA
ESTE MAI BINE AȘA
ESTE MAI CORECT AȘA

Băieții începură să repete. Încet. Fără grabă. Fără sens propriu. În cor.

— Este mai ușor așa...

— Este mai bine așa...

— Este mai corect așa...

Mirat îi privea.

— Nu, șopti el.

— Repetă, spuse femeia.

— Nu.

— **Repetă.**

— Nu.

Știi ce este cu adevărat periculos aici? Nu faptul că ceilalți repetă mecanic. Ci faptul că, repetând suficient, nu mai au nevoie să creadă.

Sunetul creștea. Nu în volum. În prezență.

— Spune ceva, îi șopti băiatul fără nume.

— Ce?

— **Orice.**

— De ce?

— Ca să nu te înlocuiască.

Mirat închise ochii, strânse din nou în palmă ciobul de oglindă. Îl scoase din buzunar. Se uită.

Pentru o clipă, se văzu pe el. În picioare. Obosit.

Dar întreg.

Deschise ochii.

— Nu este mai bine așa, spuse el.

Sunetul se opri. Brus. Prea brusca să fie întâmplător.

Toți se întoarseră spre el. Femeia îl privi lung.

— Interesant.

Unul dintre băieți îi șopti:

— Nu spune asta...

Altul:

— Ne încurcă pe toți...

Femeia ridică mâna.

— Liniște.

Se apropie.

— **Cum te cheamă?**

— Mirat.

— **Numele funcțional?**

— Nu am.

— Atunci vom accelera procesul.

Se întoarce spre ușă.

— **Transfer la faza următoare.**

Mirat simți un fior.

— Care fază?

— **Faza în care începi să-ți placă.**

Doi agenți intrară. Băiatul fără nume îl apucă de mână.

— Dacă pleci... ține minte ceva.

— Ce?

— Nu uita că ai fost altfel.

— Cum te cheamă? Întrebă Mirat.

Băiatul deschise gura. Se opri.

— Dacă îți amintești... spune-mi și mie.

Mirat fu tras spre ușă.

Nu mă tem pentru el că îl vor schimba. Că, la un moment dat, nu va mai observa schimbarea. Căci aceasta, dacă mă întrebi pe mine, nu este căderea. Este începutul ei invizibil.

Nu l-au dus departe. Sau, mai exact, l-au dus atât de puțin de departe, încât părea că nu s-a mișcat deloc. Mirat era convins că urmează altceva.

Un alt coridor. O altă clădire.

Dar, nu. L-au dus în același loc, doar schimbat suficient cât să nu mai fie același. O cameră foarte asemănătoare cu cea dinainte. Atât de asemănătoare, încât diferența nu se vedea dacă o vedeai.

Lumina era mai caldă. Adică mai rece pentru apărare. Pereții nu mai erau complet albi. Erau de un galben aproape plăcut. Ca într-o [școală bună, unde înveți fără să-ți dai seama ce uiți](#).

Dacă privești atent — dar te rog să nu privești prea atent, pentru că atenția, dusă prea departe, începe să confirme ceea ce nu există — atunci crezi că apar acele lucruri mici, dar decisive, care te asigură că e ceva diferit.

Spațiul nu era gol. *Bun, nu nici era plin. Cum să explic mai pe șleau? Nu era ocupat. Adică acel tip de plin care nu se vede.*

Acel tip de gol care umple. Ordine suspectă.

O să afli de la viață că un spațiu în care totul pare să fie la locul lui este un loc primejdios. Și că, în acele spații, tu nu mai știi unde îți este locul.

În mijlocul încăperii, se afla un suport de echilibrare. Nu semăna cu un scaun. Era un dispozitiv ajustabil. Construit pentru “ajutor”.

De jur împrejur, câțiva tineri exersau. Unii reușeau. Alții nu. Dar nici unul nu părea revoltat.

— **Unitatea 12345678**, se auzi o voce ca o poruncă utilă.

Mirat nu răspunse.

— **Unitatea 12345678**, repetă vocea.

Mirat se întoarse. Era femeia dinainte. Aceași. Doamna Îndreptescu. Sau poate altă femeie, foarte asemănătoare. Doamna Îndrepteanu.

În locurile acestea, oamenii încep să semene între ei nu pentru că se cunosc, ci pentru că au învățat să nu se mai deosebească unii de alții.

— Te obișnuiești mai repede decât credeam, spuse ea.

— Nu m-am obișnuit.

— Ai venit.

— M-au adus.

— Ai intrat.

— M-au împins.

— Ai rămas. **Este suficient pentru etapa aceasta.**

Un tânăr din apropiere își pierde echilibrul și căzu. Se ridică singur. Se reaseză în dispozitiv. Încercă din nou.

Mirat îl privi.

— De ce faci asta? întrebă.

Băiatul răspunse fără să se oprească:

— Pentru că e ușor.

— Nu pare.

— Devine.

— Când?

O să te învețe viața și asta: sunt momente când cineva nu te convinge cu argumente, ci cu promisiunea unui efort mai mic. Cine nu vrea, măcar uneori, să ia o scurtătură, să-i fie mai ușor?

Femeia se apropie de Mirat.

— Vrei să încerci?

— Nu.

— Doar pentru comparație.

— Nu.

Femeia nu se oftică și nu insistă.

— Atunci privește.

Îi arată un alt tânăr, care stătea în cap perfect. Respira calm. Părea liniștit.

— Vezi? spuse ea. Nu mai cade.

— Dar nu mai întreabă, se răsti Mirat.

— Nu mai are de ce.

După o pauză aproape stânjenitoare, femeia continuă:

— **Vrei să nu mai doară?**

Întrebarea veni fără pregătire. Fără context. Fără explicație. Și îl lovi pe Mirat în plexul deschis.

— Ce să doară?

— **Îndoiala.**

Mirat nu răspunse, se îndoii.

— **Vrei să nu mai fie nevoie să alegi de fiecare dată?**

— Alegerea nu e o problemă.

— **Nu încă**, îl avertiză ferm femeia.

Se apropie și mai mult, până la urechea lui Mirat, își puse mâinile pâlnie, să creeze un ecou:

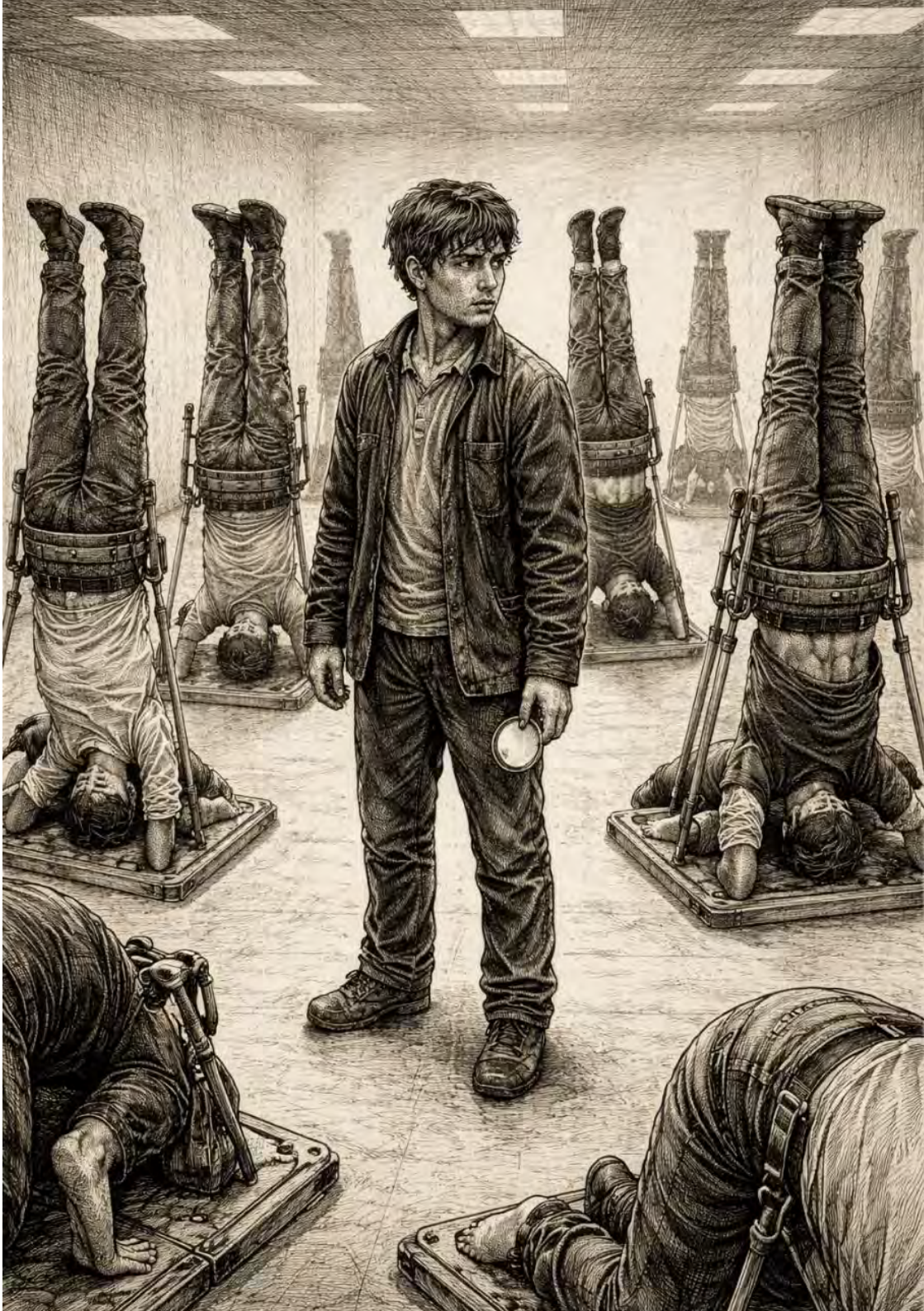
— **Dar va fi.**

Nu ridică tonul. Nu insistă. Spunea lucruri care se așezau singure. Ca un bolovan care se rostogolește pe un munte abrupt și, când ajunge jos, în vale, se nemișcă.

Mirat simți oboseala. Nu în picioare. În minte.

— Încearcă, spuse ea din nou, simțindu-l clătinându-se înăuntru.

— Nu vreau să încerc...

De data aceasta, negația nu mai avu aceeași putere. Nu era mai slab. Era doar mai... obosit.

Și **oboseala**, să știi, **este o poartă larg deschisă...**

— Doar pentru o clipă, împinse femeia, mieros, acul de viespe în inima lui Mirat.

Mirat se uită din nou la ceilalți. Nimeni nu părea forțat să facă ceea ce face, își zise. Nimeni nu striga după ajutor, nimeni nu încerca să fugă.

Se uită în oglindă. O ținea încă în mână. O strângea prea tare.

— Doar pentru comparație, repetă femeia.

Mirat făcu un pas. Apoi încă unul. Se opri în fața suportului. Își puse mâinile jos. Ridică picioarele. Se dezechilibra. Căzu.

Un băiat râse scurt, dar fără răutate.

— Nu e ușor la început...

Mirat se ridică. Respira greu. Încercă din nou. Reuși pentru o fracțiune de secundă mai mult. Apoi căzu iar.

— Vezi? spuse femeia. Ai început.

Mirat rămase jos. Nu se ridică imediat.

— Nu înseamnă nimic, spuse el.

— Sigur, răspuse femeia. Nu înseamnă nimic... **încă**.

Mirat închise ochii. Adică îi deschise în altă parte.

Cu ochii dinăuntru — aceia care nu văd, dar nu te lasă să nu vezi — zări, pentru o clipă care nu voia să fie clipă, imaginea propriei făpturi. Pe picioare. Pe drum. Adică într-un loc instabil, dar al lui.

Deschise ochii. Prea repede. Prea târziu.

Camera. Tinerii. Femeia responsabilă cu îndreptarea.

Ordinea. Totul era la locul lui. Numai el nu.

Încercă din nou. Nu pentru că voia. Pentru că voința, în acel moment, începea să nu mai fie a lui.

Se aplecă. Încet. Ca și cum ar fi coborât spre ceva de mai sus.

Își puse capul în dispozitiv. Rece. Sigur. Convingător.

Și nu mai simți rezistență.

Nu mai era nici greu. Nici absurd. Nici greșit.

Mă neliniștește asta. Pe tine, nu?

Lucrurile care nu mai par greșite nu ar trebui să mai înceteze să fie greșite. Dar, o să afli, încetează să mai fie simțite așa.

Mirat își urcă picioarele spre tavan. O secundă. Care se prelungi. Două. Care nu mai erau două. Poate trei. Suficient cât să nu mai știe câte au fost.

Lumea se așeză. Nu se răsturnă. Se corectă.

Respirația i se liniște. Gândurile nu dispărură. Se ordonară. Pentru o clipă — totul avea sens.

Un sens care nu cerea întrebări.

Un sens care nu suporta îndoială.

Ca un fel de sens stabil, după ce ai auzit de o sută de ori că un lucru e așa. Și nu mai pui la îndoială. Și te uimesc cei care au dubii, care se întreabă, care care contestă, care caută alte răspunsuri -nu ca să se opună sensului stabil, ci ca să înțeleagă mai bine, mai adânc. Crede și nu cerceta, mutat din religie în știință. Un dens atât de stabil, încât începi să nu mai ai nevoie de el.

În acea stabilitate — adică într-o mișcare nemișcată care nu mai cerea echilibru — Mirat simți ceva.

Nu în cap, deși acolo părea să se întâmple totul. Nu în trup, deși trupul îl susținea.

Ci într-o lipsă plină, într-un gol ocupat, ca și cum ceva din el nu mai dispăruse, ci fusese îndepărtat din locul lui fără să fie mutat nicăieri.

Ca și cum era întreg, dar nu mai era complet.

Deschise ochii. Nu pentru că voia, ci pentru că nu mai putea să nu-i deschidă.

Camera i se arată clară și liniștitoare într-un fel neliniștitor. *Perfectă, adică fără greșală vizibilă și, tocmai de aceea, imposibil de corectat.*

Tinerii din jur: corecți, chiar dacă nu toți deplin corecți. *Adică așezați exact acolo unde nu mai aveau nevoie să fie ei înșiși.*

Pe fereastra inexistentă a încăperii, văd un copil care se uită uimit. Îl vezi și tu? Îl vede și el pe Mirat. Nu știe ce vede. Tu cred că știi deja ce vede. Se prăbușește.

Mirat nu era nici pierdut, dar nici regăsit. Nu era schimbat, dar nici același. Suficient cât să nu mai fie sigur că mai lipsește ceva. Și atunci — fără să știe dacă se ridică sau cade, dacă se salvează sau se pierde în mod organizat — coborî. Brusc. Atât de repede încât părea că întârziase deja. Dar prea târziu cât să mai fie devreme.

Respira greu. Nu de efort, pentru că nu făcuse mai nimic. Ci de revenire. *De acea revenire care nu te aduce înapoi, ci te aduce altfel.*

În acea clipă scurtă și suficient de lungă cât a încercat să stea cu picioarele spre tavan, i s-a părut firesc.

Acceptabil. Posibil.

— Nu, scutură Mirat din cap.

Femeia nu comentă. Ceea ce, în acel loc, era deja un răspuns.

— Ai simțit, spuse ea.

— Nu, protestă Mirat.

— Ai simțit, repetă femeia.

Mirat nu răspunse.

Răspunsul, fiind prea mic ca să fie ignorat și prea mare ca să fie acceptat, nu mai încăpea în cuvinte. *Lucrurile pe care le simți fără să vrei sunt cele care rămân fără să le poți opri.*

— Continuăm mâine, spuse femeia.

Se întoarse de parcă nu se întâmplase nimic. Ceea ce însemna că se întâmplase exact ce trebuia să se întâmple.

— **Unitatea 12345678 a intrat în faza de adaptare incipientă.**

Cuvintele ei rămaseră în aer, nu ca o sentință și nici ca o amenințare. Ca o constatare liniștitor de periculoasă, spusă fără emoție și, tocmai de aceea, imposibil de contrazis.

Mirat se retrase într-un colț. Se așeză. Nu ca să se odihnească. Ci ca să nu mai cadă în altă direcție.

Scoase oglinda. Privi, căută. Mult.

Mai mult decât era nevoie.

Mai puțin decât ar fi trebuit.

Reflexia era acolo. Și totuși, parcă ușor deplasată din ea însăși.

Nu mult. Atât cât să nu poți spune sigur dacă e o schimbare sau doar o oboseală a privirii.

— Nu, șopti el.

Își trecu mâna peste față. Ca să verifice dacă este acolo unde se vede.

— Nu sunt eu...

Dar vocea lui nu mai suna la fel. Era un fel de vas de sticlă în care se sparg în țăndări mici obiecte metalice.

Așa începe căderea. Nu când cazii vizibil. Nu când ești împins. Ci atunci când, pentru o clipă scurtă și aparent convingătoare, ți se pare că ai putea rămâne unde nu trebuie fără să pierzi nimic.

Seara veni fără să se observe. Tinerii se liniștiră. Unii dormeau deja. În cap, fără visuri care să-i deranjeze.

Mirat stătea în continuare pe podea, cu oglinda în mână, vorbindu-i:

— Sunt Mirat, rosti încet.

Așteptă. Ca și cum oglinda ar fi putut să-l contrazică sau să-l corecteze. Dar nu o făcu.

Să știi că unele adevăruri, chiar și atunci când nu sunt negate, nu mai sunt suficient de puternice cât să te apere.

Dimineța nu veni. Sau, dacă veni, nu avu curajul să se deosebească de ceea ce fusese înainte. *Și nu te grăbi să spui că exagerez ori că dau vremii o conștiință pe care nu o are, fiindcă există locuri unde dimineța nu mai înseamnă început, ci doar o continuare mai luminoasă a aceleiași captivități; un întuneric limpezit, o noapte luminată administrativ, o stare care nu se schimbă, ci numai se vede mai bine.*

În camera lui Mirat, lumina era aceeași ca ieri. Nici mai vie, nici mai moartă. ~~Nu venea dintr-o fereastră, nici de la soare, fiindcă aici până și cerul, dacă ar fi avut voie să existe, ar fi trebuit să se supună regulamentului.~~ Lumina era pur și simplu acolo, prezentă și impersonală, precisă și fără sursă, ca și cum ~~timpul nu mai curgea~~, ci fusese oprit la un nivel contabil, potrivit pentru observare, corectare și alte forme de grijă negrijulie.

Mirat deschise ochii. Nu știa dacă dormise. Nu știa nici dacă lipsa de somn era o oboseală sau numai altă

încăpere a oboselii. Și nu știa, mai grav decât toate, dacă mai conta să știe.

Se ridică încet; nu ca să înceapă ziua, ci ca să se întrebe dacă mai este același care o începe. Și, fără să-și dea seama, primul lucru pe care îl făcu nu fu să se întindă, nici să-și caute rucsacul, nici să se întrebe unde este și de ce, ci se uită la propriile picioare cu atenția cu care un om se uită la niște prieteni vechi care ar putea, peste noapte, să-i fi devenit străini.

Le ridică puțin. Le coborî. Le ridică din nou. De data aceasta mai ușor.

— Nu... murmură el.

Dar să fim atenți și să nu lăsăm cuvintele să ne înșele tocmai prin simplitatea lor. Acest NU nu mai era refuzul curat și tare din ajun, acel NU pe care îl rostești împotriva unei porunci limpezi și care te lasă, chiar înfrânt, întreg. Nu. Era altceva. Era un NU de probă, o împotrivire cercetătoare, ca și cum nu mai respingea ideea însăși, ci voia numai să vadă dacă ideea îl poate

purta. Cu alte cuvinte, nu mai întreba dacă este adevărată, ci dacă funcționează. Și între aceste două întrebări, să știi, se află începutul multor nenorociri bine organizate.

Se ridică în picioare și se duse spre oglindă.

Reflexia îl privi. Dar nu imediat. Cu o fracțiune de secundă întârziere, atât de mică încât un om grăbit n-ar fi observat-o, și tocmai de aceea destul de mare încât un om neliniștit să nu mai poată trece peste ea.

Mirat clipi. Reflexia clipi după el.

Se apropie.

— Nu e bine..., șopti.

Mai aproape.

— Nu e bine deloc...

Și totuși, nu se dădu înapoi. Iar aceasta este, dacă vrei s-o numim pe nume, prima fisură adevărată: nu când vezi că ceva nu este bine, ci când vezi, înțelegi și totuși rămâi, ca și cum răul ar putea fi îndurat numai pentru că e spus încet și pare să nu te lovească direct.

Se auzi o bătaie în ușă. Două lovituri. Egale. Nu grăbite. Nu agresive. Nu ostile. Corecte. *Adică exact atât de bine măsurate încât să nu poți decide dacă anunță o vizită, o procedură sau o sentință.*

— Intră, rosti Mirat.

Ușa se deschise. Femeia intră exact ca ieri. Sau, dacă nu era exact aceeași femeie sau aceeași intrare, era suficient de asemănătoare cu sine însăși încât diferența să nu mai conteze. Calmă. Sigură. Fără grabă. Cu acel fel de liniște profesională care nu te amenință, dar te face să înțelegi că **amenințarea nu mai are nevoie de glas.**

— Bună dimineața, Mirat.

— Este dimineață?

— Pentru tine, da.

Pauză.

— Cum te simți?

Mirat ezită. *Iar ezitarea aceea fu mai lungă decât multe răspunsuri, fiindcă în ea se aflau și îndoiala, și oboseala, și începutul unei adaptări la inadapabil.*

— Mai... liniștit.

Femeia încuviință cu satisfacția discretă a celui care vede cum un mecanism începe să funcționeze.

— Vezi? **Nu e chiar atât de rău.**

Se apropie.

— Azi nu te voi ruga nimic.

— Nu?

— Nu.

— Atunci?

— **Observăm.**

Se așeză.

— Fă ce ai face tu, în mod normal.

Dacă ai fi în locul lui, ce ai face? Te-ai împotrivi, căci ai principii? Sau că ești tânăr și răzvrătit? Ai rămâne nemișcat, să nu oferi nici măcar un gest analizei? Ai încerca să demonstrezi, prin simpla ta prezență, că ești încă tu și nu vei ceda?

Mirat nu făcu nimic spectaculos. Făcu un pas. Încă unul sau trei. Apoi se opri. Se uită la podea.

Și, fără să i se ceară, fără să fie împins, fără să fie corectat, fără să fie măcar contrazis, se aplecă puțin. Nu mult, nu brusc. Ca și cum ar fi coborât într-o apă uscată pe care voia mai întâi s-o testeze, într-o evidență nefirească ce începea să-i pară suportabilă.

— Interesant, spuse femeia, notând.

Mirat nu se opri.

Se aplecă mai mult. Ca un om care nu cedează, dar nici nu mai luptă cu aceeași deplină rezistență.

— Nu... șopti.

Dar nu se ridică.

— Ce vezi? întrebă femeia.

— E... mai ușor.

Trebuie să te oprești un pic la acest comparativ, care pare nevinovat și este uneori mai primejdios decât un ordin. „Mai ușor” nu înseamnă „mai adevărat”. Nu înseamnă „mai just”. Nici măcar „mai bun”. Înseamnă doar că împotrivirea costă, iar cedarea, cel puțin la început, pare să economisească ceva. Și omul, fiind slab

tocmai prin inteligența lui practică, începe uneori să prefere ceea ce îl cruță, fără să observe ce îl goleşte.

— În ce sens? întrebă ea.

Mirat închise ochii.

— Nu mai trebuie să mă împotrivesc...

Femeia nu răspunse. Doar scrise.

Mirat coborî și mai mult. Mâinile îi ajunseră aproape de podea. Capul se apropie de sol, iar apropierea aceea nu mai părea atât o cădere cât o convenție nouă între trup și lume.

Pentru o clipă, se opri.

— Mirat, spuse femeia încet, nimeni nu te obligă.

El inspiră adânc.

— Știu.

Și tocmai aici era problema. Fiindcă atunci când nu ești obligat, începi să crezi că alegi; iar când începi să crezi că alegi ceea ce doar ți s-a făcut suportabil, jumătate din muncă este deja făcută.

Și atunci, fără să mai spună nimic, se răsturnă.

Nu complet. Dar suficient.

Se sprijini invers, într-o poziție pe care încă nu o putea numi a lui, dar care începuse, pentru o clipă, să-l poarte.

Doar o clipă. Dar acea clipă fu lungă, adică destul de lungă cât să nu mai poată fi tratată drept accident.

— Vezi? șopti femeia. Poți.

Mirat tremura.

— E... ciudat.

— Dar posibil.

— Da.

Se ridică repede. Respira greu.

— Nu... nu vreau!

— **Nu trebuie să vrei**, spuse ea. **Doar să accepți.**

Mirat se așeză și își duse mâna la frunte, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă locul gândurilor mai este încă ocupat de el însuși.

— Ce se întâmplă cu mine?

— **Devii adaptat.**

— Adică pierd?

— Nu.

— Atunci ce câștig?

Femeia nu ezită.

— **Liniște.**

Mirat închise ochii.

— Nu vreau liniște, dacă e greșită.

— **Greșită pentru cine?**

Și iată întrebarea. Din nou. Mai adâncă tocmai prin simplitatea ei. Mai alunecoasă tocmai prin aerul ei rațional. Nu te lovește. Te obligă să te justifici. Iar omul care începe să-și justifice firescul în fața nefirescului deja a coborât o treaptă fără să vrea.

Mirat căzu în genunchi. Nu în cap. Nu în picioare. Între. Exact între. *Adică în singurul loc în care mai poate sta un om care nu mai aparține nici vechiului adevăr, nici noii minciuni.*

— Nu știi... șopti.

Femeia făcu un pas înapoi.

— **Atunci ești pregătit.**

— Pentru ce?

Ea deschise ușa.

— **Pentru integrare completă.**

În prag apărură agenții. Dar nu erau singuri. În spatele lor se ivea o siluetă cunoscută.

Mirata.

Dar acum mergea în cap. Perfect. Fără ezitare. Ochii ei îl priveau. Recunoscuți, dar liniștiți. Prea liniștiți, adică mai tulburători decât orice groază.

— Nu... șopti Mirat.

Ea nu spuse nimic. Doar îl privi. Și zâmbi.

Dar nu era zâmbetul de ieri. Nu era zâmbetul aspru al celei care vine să salveze, nici al celei care se opune. Era altceva. Un zâmbet așezat. Un zâmbet convertit. Un zâmbet atât de calm încât părea că toată lupta lor de până atunci nu fusese decât o formă adolescentină de neadaptare.

— Vezi? spuse femeia. **Nu ești singur.**

Și atunci ceva în el se rupse. Nu cu zgomot. Nu violent. Ci definitiv, adică în tăcerea aceea ireparabilă care uneori se instalează într-un om înainte ca el să observe că vrea sau nu vrea să se repare.

Se ridică încet. Nu complet în picioare. Nu complet în cap. Mirata îl privea. Nu se apropia. Nu îl salva. Nu îl oprea. Doar aștepta.

— Nu mai vreau să mă doară, spuse el.

— Atunci oprește-te, răspunse femeia.

— Cum?

— **Nu mai rezista.**

Și aici se face alegerea cea mare. Nu între bine și rău, fiindcă acestea două sunt prea curate pentru asemenea împrejurări. Ci între durere și liniște. Între adevărul care rănește și liniștea care adoarme. Între a fi întreg și a fi funcțional.

Mirat inspiră adânc. Și, fără grabă, se răsturnă. De data aceasta complet. Fără tremur. Fără ezitare. Fără opoziție.

Stătea în cap. Și nu mai părea greșit.

Lumea se așează. Liniile se potriviră. Obiectele se cumișiră în noua lor logică. Totul deveni coerent într-un mod monstruos de liniștitor.

— Vezi? șopti femeia.

Mirat nu răspunse. Nu mai era nevoie.

— Fă un pas.

Făcu. Sigur. Încă unul. Și încă unul. Nu căzu. Nu mai lupta.

— Foarte bine, spuse ea.

Mirata se apropie.

— Ți-a fost greu?

Mirat o privi.

— Nu.

Și nu mințea.

Asta era partea cea mai gravă.

— Îți amintești de ieri? Întrebă ea.

Mirat încercă. Imagini. Fragmente. *Umbre de întrebări care nu mai aveau destulă carne pe ele cât să-l doară.*

— Nu foarte clar.

— E mai bine așa.

— Da.

Se uită în jur.

— Ce trebuie să fac?

— Nimic complicat, spuse femeia. Ascultă. Observă.

Și, mai ales, **nu compara.**

— Nu compara, repetă Mirat.

— Exact.

— **Comparația creează diferență.** **Diferența creează conflict.** **Conflictul creează suferință.** **Suferința nu e eficientă.**

Mirat încuviință mecanic:

— Nu e eficientă...

Ușa se deschise. Ieși. În cap. Natural. *Curtea era plină. Tineri ca el. Sau, mai exact, el ca ei. Râsete. Jocuri. Ordine. O viață atât de corect așezată, încât nimic nu mai pare să ceară vreun efort de gândire.*

Un băiat îl salută, lovindu-și ușor călcâiele de ale lui.

Mirat imită. Fără ezitare.

— Nou?

— Da.

— O să-ți placă.

Se uită în jur. Totul era bine. Totul era în regulă. Totul era, mai ales, suportabil.

— Corect, spuse el.

Dar atunci, din buzunar, ceva rece se acuți în piele. Ciobul de oglindă. O scoase. Se uită.

Și lumea se rupse iar. În oglindă era în picioare.
Obosit. Dar real.

Mirat clipi. Se uită în jur. Toți — în cap. Siguri.
Corecți. Fără ezitare. Se uită din nou în ciob.

— Nu...

Mirata se apropie.

— Ce e?

Mirat ridică oglinda. Se opri. Se uită la ea. La ceilalți.
La el însuși. La diferența dintre ceea ce vedea și ceea ce
era pe punctul de a accepta.

Și spuse:

— Nu contează.

*Și, în acel moment, părea că alegerea fu făcută. Nu
pentru că nu mai vedea adevărul. Nu pentru că nu-l mai
recunoștea. Ci pentru că alesese să nu-l mai urmeze, iar
aceasta este forma cea mai matură și mai tristă a căderii:
nu ignoranța, ci abandonul.*

Pe zid, un afiș nou:

ADAPTAREA ESTE LIBERTATE!

Noaptea veni fără să anunțe. Sau poate că nu veni deloc, ci fusese acolo dintru început, numai că fusese ținută ascunsă, ca pe o poruncă nerostită încă, ca pe **o lege care nu se cunoaște până când nu începe să se aplice**. Există locuri în care noaptea nu este opusul zilei, ci adevărul ei administrativ, partea ei din umbră, dosarul ei interior.

Tinerii se retrăseseră în camerele lor, liniștiți, așezați, corecți, neîmpotriviți. Nu se auzea nici ceartă, nici râs, nici pas grăbit, nici oftat uitat în vreun piept. Doar **o pace bine administrată**, care seamănă de departe cu liniștea și de aproape cu **supunerea**; **acea ordine care nu te lovește, fiindcă a învățat că e mai eficient să te adoarmă**.

Mirat stătea întins. Suficient de drept cât să nu mai doară. Nu visa. Sau, dacă visa, visa numai lucruri admise, reverii autorizate, rătăcirii cumiști, adică **acele vise care nu mai deschid nimic, ci închid încet omul în forma lui cea nouă**.

În buzunar avea încă oglinda. Reală în felul acela modest în care **lucrurile adevărate nu mai strigă când nimeni nu le mai ascultă**. Dar o uitase.

Ascultă-mă, că știi ce spun, uitarea aceea era mai gravă decât pierderea însăși, fiindcă lucrul pierdut poate fi căutat, pe când lucrul uitat începe să moară, fără martori.

Deodată, de nicăieri, se auzi un zgomot. Nu pe coridor. Nu la ușă. Nu în vreun obiect anume. Ci în perete.

Mirat nu reacționează.

Nu fiindcă n-ar fi auzit. Auzise. Dar începuse să nu mai considere primejdios ceea ce nu deranja ordinea. *Când primejdia îți bate în zid și tu o primești cu indiferență, înseamnă că nu ți s-au tocit urechile, ci ți s-a tocit altceva, ceva mai adânc și mai rău de ascuțit la loc: neîncrederea sănătoasă, frica bună, acea neliniște care apără.*

Dar zgomotul continuă.

În zid apăru o crăpătură fină, dreaptă și întunecată, prea precisă ca să fie întâmplare și prea tăcută ca să fie distrugere. Apoi materia însăși începu să se retragă din ea însăși, ca și cum peretele n-ar fi fost făcut din piatră, ci din ceva mai puțin sigur decât piatra și mai apăsător decât aerul. Nu se sparse. Nu căzu. Nu se desfăcu pur și simplu. Se dez-închegă. Se subție în propria lui substanță. Se desfăcu în nematerie (*nici materie, nici lipsa ei, nici antimaterie*). O ne-substanță activă, un anti-loc locuibil, un gol dens prin care două lumi își treceau una altele ceea ce nu trebuia să circule.

Nu era ușă. Și totuși se deschise.

Nu era tunel. Și totuși ducea undeva.

Nu era lumină. Și totuși se vedea prin el.

Mai întâi ieși o mână.

Apoi o siluetă. Intensă, ca o pană arzând.

— Mirata?!

Dar nu era Mirata din curte. Nu aceea rearanjată, corectată până aproape de dispariție. Ci cealaltă.

Cea din celulă. Cea cu ochi vii, grăbiți și neliniștiți. Cea care părea făcută din întrebare și împotrivire. Cea care nu încăpea nicăieri de tot și, tocmai de aceea, mai aparținea încă sieși.

— Mirat, șopti ea.

O privi fără mirare, fără bucurie, fără teamă, fără speranță.

Lipsă lui de reacție o lovi poate mai tare decât ar fi lovit-o un strigăt. Fiindcă omul speriat mai poate fi smuls din spaimă, omul furios mai poate fi readus din furie, dar **omul care s-a așezat liniștit în deformarea lui este mult mai greu de întors.**

— Nu ai voie aici, spuse el calm.

— Ce?

— Nu ai voie aici, repetă el. Este interzis.

Uneori, un singur cuvânt rostit în tonul greșit îți spune mai mult decât un teanc întreg de procese-verbale, fiindcă tonul este adesea verdictul interior al omului înainte ca legea să-l tipărească.

— Mirat... sunt eu, șopti ea.

— Știu.

— Atunci?

— Atunci trebuie să pleci.

Mirata făcu un pas înainte.

— Nu.

— Nu e corect, spuse el.

— Exact, șopti ea. Nu e corect.

Mirat se ridică.

În cap. Sigur. Stabil. Aproape senin.

Nimic n-ar fi putut-o speria mai tare pe Mirata decât tocmai această siguranță a lui. *Un om înstăpânit în răul lui, un om împăcat cu propria falsificare este mult mai greu de smuls din sine, fiindcă nu mai simte că trebuie să fie smuls.*

— Nu ar trebui să fii aici, insistă Mirat.

— Am venit după tine.

— Nu e nevoie.

— Ba da.

Mirat o privi. În ochii lui nu mai era apărare, nu mai era acel reflex viu al celui care încă știe că este atacat.
Un fel de claritate falsă, o limpezime viciată, un calm arhivat care seamăna cu adevărul numai pentru că nu mai avea zgomot.

— Sunt bine, spuse el.

Mirata clătină din cap.

— Nu ești.

— Sunt.

— Nu.

— Sunt.

Mirat adăugă, mai încet, mai apăsător:

— **Nu mai doare.**

*Lipsa durerii nu este totdeauna semn de vindecare.
Poate fi un semn că ți-a amorțit exact partea care trebuia să doară.*

Mirata trase aer în piept.

— Știu.

— Atunci?

— Atunci tocmai asta e problema.

Mirat se întoarse spre ușă.

— Pleacă, te rog.

— **Nu.**

— Te vor prinde.

— **Nu contează.**

— Contează.

— **Nu pentru mine.**

Mirat se opri și se întoarse.

— De ce?

Mirata se apropie și răspunse simplu, fără ornamente și fără retorică de salvator:

— Pentru că TU contezi.

Nu-i spuse mai mult. Nu făcu nici o declarație înaltă despre prietenie, libertate sau datorie. Cuvintele mari sună adesea prost tocmai atunci când e mai mare nevoie de ele, ca niște clopote înfundate într-o furtună. Dar o propoziție simplă, spusă la timp, poate deschide într-un om o ușă pe care discursurile stufoase n-o găesc.

Mirata continuă:

— Ascultă-mă. Nu ești tu.

— Ba da...

— Nu.

— Sunt mai bine.

— Ești mai liniștit.

— Da.

— Nu e același lucru.

Mirat nu mai voia să audă. Se duse spre ușă.

— Voi anunța.

Mirata se mișcă repede și îi prinse mâna.

— Nu.

Mirat se opri. Se uită la mâna ei. Apoi la ea.

— Dă-mi drumul.

— Nu te las aici.

— Nu vreau să plec.

Mirata îl privi lung, cu privirea ei care sapă mai adânc decât întrebarea și vede mai jos decât răspunsul.

— Spune asta din nou.

— Nu vreau să...

— Mai spune o dată.

— Nu vreau...

Se opri. Mirata îi căută în buzunare. Mirat nu se împotrivi. Mirata găsi și scoase la iveală ciobul de oglindă.

— Privește-te, spuse ea.

— Nu.

— Privește-te.

Îi ridică oglinda în față. Reflexia apărură aproape imediat, parcă ezitând. Mirat tresări.

— N...

— Privește-te!

Uneori omul își poate întoarce capul de la adevăr, mai ales când adevărul vine singur și fără sprijin. Dar când adevărul îi este ținut chiar în față de cineva care a riscat tot ca să ajungă până la el, fuga devine mai grea, iar negația începe să coste.

Privirea îi căzu.

Și atunci ceva cedă. Se clătină, dar nu cu trupul. **Cu**
acea parte din om care ține împreună ceea ce știe despre
sine și ceea ce poate suporta să afle.

— ...

Căzu în genunchi. Nu în cap. Nu în picioare.

*Și dacă ai observat, acesta era locul lui adevărat
deocamdată: nu într-o tabără, nu în alta, nu în
minciună, dar nici deplin în adevăr, ci în locul acela
dureros în care omul nu mai poate minți întreg și nici
spune limpede ce știe.*

— Nu vreau... spuse el, plângând.

Mirata îngenunche lângă el.

Mirat închise ochii. Mirata închise ochii.

Se priviră cu ochii închiși.

Respirațiile lor se respirau una pe cealaltă, ca și cum
aerul nu mai aparținea niciunuia, ci devenise un
teritoriu comun, cald și nesigur, în care granițele dintre
ei se topeau încet, ca niște focuri în gheață.

Se apropiară fără să se miște.

Se atinseseră deja înainte să se atingă.

Buzele lor ezitară exact în locul unde ezitarea devine atingere și atingerea încă nu se recunoaște ca atingere.

Un APROAPE care se comportă ca un DEJA.

Pentru o clipă scurtă și lungă în același timp, Mirat nu mai știu dacă o caută sau dacă s-a regăsit în ea—iar Mirata nu mai știu dacă îl oprește sau îl lasă să cadă înapoi în ceea ce era.

Iar în acel nesărut

care semăna prea mult

cu un sărut,

ceva se întoarce

fără să se răstoarne.

Pași apăsați pe coridor. Pași fermi. Veniți ca dintr-o fermă de pași, acționând simultan și programat ca o fermă de boți. *Pașii aceia ai autorității care nu aleargă, fiindcă este convinsă că te va ajunge oricum. Să știi, autoritatea nu se grăbește decât când se teme.*

— Vin, șopti Mirata.

Mirat ridică privirea.

— Pleacă!

— **Nu plec fără tine!**

— Pleacă!

— **Nu plec fără tine!**

— Pleacă!

— **Nu plec fără tine!**

Ușa încep să se deschidă. Lumina pătrunse în cameră. În prag stătea femeia de la integrare. Dreaptă. Calmă. Fără mirare. Ca și cum aceasta n-ar fi fost decât o rubrică prevăzută dinainte în procedura generală a lumii.

În spatele ei se vedeau doi agenți.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

Vocea îi era atât de liniștită, încât întrebarea suna mai degrabă a constatare, iar constatarea mai degrabă a verdict. Privi spre Mirata. Apoi spre Mirat. Încuviință foarte puțin.

— Așa, murmură. **Faza de recuperare.**

Ai ținut minte expresia aceasta? În limbajul lor oficial, răpirea se chema integrare, iar salvarea se chema recuperare. Așa procedează toate sistemele cuminți și periculoase: schimbă mai întâi numele lucrurilor și apoi se miră, cu inocență instituțională, că nimeni nu le mai recunoaște.

Mirata se ridică.

— Înapoi, spuse femeia.

— Nu.

— Nu e alegerea ta.

— Ba da.

— Nu.

Mirat se ridică și el. Încet. Nesigur. Se uită la ele.

La amândouă. Două lumi. Două feluri de liniște. Două glasuri care îl chemau, fiecare promițându-i că îl scutește de ceva.

— Mirat, spuse femeia. Hai!

Vocea ei era blândă. Familiară. Sigură.

— Nu trebuie să suferi.

Mirata nu spuse decât:

— Mirat!

Atât. Dar uneori un nume rostit de cine trebuie cântărește mai mult decât toate argumentele lumii, fiindcă numele, spus la timp, nu te descrie — te cheamă înapoi.

Mirat închise ochii.

O secundă. 2. Tr3ei.

Când îi deschise, ceva se schimbase. Nu în jur. În felul lui de a privi. *Și să știi că adevăratele cotituri nu se petrec totdeauna în lumea reală; uneori se petrec în unghiul privirii.*

— Nu știu cine sunt, spuse.

Femeia încuviință.

— Bun.

Mirata șopti:

— Perfect.

Poate ți se pare ciudat că amândouă au primit aceeași propoziție ca pe o victorie. Dar așa se întâmplă în luptele adevărate: uneori același cuvânt deschide două drumuri opuse, fiindcă sensul lui nu stă în literă, ci în mâna care îl apucă.

Mirat inspiră adânc.

— Dar știu...

Pauză.

— ... că nu vreau să aleg pentru că e mai ușor.

Tăcere.

— Și nu vreau să aleg pentru că doare mai puțin.

Se uită la Mirata.

— Vreau să aleg... pentru că e adevărat.

Mirata zâmbi. Femeia nu mai zâmbi.

Agenții făcură un pas înainte. Mirata îl apucă pe Mirat de încheietură.

— Acum! Fugi!

Peretele deschis era încă acolo. Întuneric. Necunoscut. Fără garanții. Fără promisiunea că va fi mai bine. Numai cu șansa de a nu fi fals. Haloul acela de **nematerie** tremura slab, ca un **gol viu**, ca o substanță negativă care nu aparținea nici unei lumi, dar le atingea pe amândouă. Nu era zid. Nu era absență de zid. Era **anti-zidul**, pragul neconstituit, **materia dezmaterială** prin care realul și irealul își schimbau între ele ceea ce nu putea fi transportat pe ușă.

Mirat ezită. Da, ezită. *Și bine făcu autorul că l-a lăsat să ezite. Omul care nu ezită niciodată ori este sfânt, ori prost, ori deja complet prins într-o singură definiție. Mirat nu era nici una, nici alta. Era doar un tânăr ca tine, care tocmai alesese durerea în locul minciunii și încă nu știa cât îl va costa adevărul.*

INTEGRARE
PRELIMINARA

47

Te aștepți la un sfârșit, cum au romanele clasice? Unul rotund? Unul care să lege toate lucrurile și să le așeze frumos, ca pe niște obiecte într-o vitrină, fiecare cu eticheta lui? Te voi dezamăgi: Aici lucrurile nu se închid. Se opresc.

Mă întrebi dacă au scăpat, dacă au trăit fericiți până la adânci bătrâneți? Îți răspund sincer: nu știu. Și, de aici înainte, nu mai depinde deloc de mine. Depinde de ei. Depinde de tine.

Acesta este finalul care nu are niciun final.

Sfârșitul este un nou început, întors pe dos.

Raport strict secret

*despre un loc
în care gravitația se negociază social*

RAPORT DE TEREN NR. 47-Ω/2026

Clasificare: INTERN — DIFUZARE LIMITATĂ
Cod procedură: SNOF-DSC/RT/INVERS
Data întocmirii: [REDACTAT]
Perioada de observație: Interval continuu, durată nedeterminată
Locație: ÎNFUNDĂTURA

I. DATE GENERALE ȘI CONTEXT OPERAȚIONAL

Prezentul document sintetizează observațiile directe realizate în interiorul teritoriului desemnat oficial ca **Unitatea Teritorială Înfundătura (UTÎ)**, în conformitate cu prevederile **Legii nr. 84/2019 privind normalizarea funcțională a mobilității umane** și ale **Hotărârii Consiliului de Coordonare Ontologică nr. 12-BIS/2021**.

Condițiile de acces în UTÎ rămân clasificate conform **Protocolului de Infiltrare 7-Gamma**. Pentru scopul prezentului raport, detaliile privind infiltrarea sunt irelevante din punct de vedere operațional.

Metodologia aplicată:

- observație participativă de durată;
- confruntarea informațiilor cu minimum 3 (trei) surse locale independente;
- verificare prin expunere repetată la contexte comportamentale standard.

II. CARACTERISTICI FUNDAMENTALE ALE SISTEMULUI SOCIO-MOTORIU

2.1. Configurație anatomică adaptată

Populația din Înfundătura prezintă o inversare sistematică a modului de deplasare și, prin extensie, a arhitecturii cognitive.

Deplasarea standard se realizează prin:

- sprijin primar pe structura craniană;
- avansare prin impulsuri controlate aplicate de membrele inferioare;
- menținerea echilibrului prin fixarea capului ca pivot central.

Nota bene: Această configurație nu este haotică sau compensatorie. Este optimizată în cadrul parametrilor fizici și culturali locali.

2.2. Modificări anatomice documentate

Zonă anatomică	Modificare observată	Clasificare locală
Craniu	Îngroșare corticală, consolidare structurală	„Rafinament funcțional”
Zone de impact repetat	Sensibilitate redusă, calozitate	„Adaptare standard”
Coloană vertebrală	Realiniere secundară	„Optimizare posturală”
Membre superioare	Atrofie parțială, utilizare marginală	„Redundanță evolutivă”

2.3. Reatribuirea funcției cognitive

Conform **Regulamentului de Funcționare Neuro-Motorie (RFNM) art. 7 pct. 3**, procesele cognitive superioare sunt exteriorizate prin intermediul membrelor inferioare.

Observații comportamentale relevante:

- activitățile decizionale sunt însoțite de mișcări deliberate ale picioarelor;
- manipularea obiectelor de precizie se realizează exclusiv cu membrele inferioare;
- rezolvarea problemelor complexe implică poziționări specifice ale picioarelor.

Această alocare nu este metaforică. Este funcțională și verificabilă.

III. CONFIGURAȚIE SPAȚIALĂ. INFRASTRUCTURĂ

3.1. *Principii de design urban*

Infrastructura din UTÎ respectă **Normele Tehnice de Construcție Inversată (NTCI)**, elaborate conform **Deciziei Arhitecturale Fundamentale nr. 1/2015**.

Elemente caracteristice:

- mobilier suspendat, cu puncte de sprijin superioare;
- vehicule cu suport cranian integrat;
- sisteme de iluminare și afișare optic inversate.

3.2. *Transport și mobilitate*

Vehiculele personale sunt operate conform **Codului Rutier Inversat (CRI)**, cu următoarele particularități:

- conducătorul fixează capul într-un suport omologat;
- comenzile sunt operate cu membrele inferioare;
- nivelul de precizie documentat depășește standardele convenționale cu 23%.

3.3. *Percepție și orientare*

Conform **Principiului 4 al Convenției de Orientare Colectivă**:

„Direcțiile «sus» și «jos» nu constituie proprietăți fizice, ci acorduri sociale negociate. Referința externă care contrazice consensul local este clasificată drept defect.”

Formularea standard utilizată de localnici: „*Imaginea este corectă. Doar referința dumneavoastră este defectă.*”

IV. OBSERVAȚII ASUPRA VIEȚII COTIDIENE

4.1. Incident documentat: Cartier Rezidențial 7

Subiect observat: Individ identificat local ca „Sus-Picior”

Activitate: Conducere vehicul personal

Configurație: Cap fixat în suport capitonat, comandă prin membre inferioare.

La observarea privirii externe, subiectul a inițiat interacțiune verbală:

Subiect: „*Sunteți... neinstruit?*”

Răspuns extern: Încercare de explicare a mersului convențional.

Reacție: Râs. Nu batjocoritor. Nu prietenos. **Corect.**

4.2. Observație: Unitate locativă familială

Configurație masă: Suspendată, cu veselă fixată inferior

Metodă de alimentație: Utilizare membre inferioare

Incident documentat:

- subiect minor a scăpat obiect;
- nu a încercat recuperare manuală;
- a privit membrele inferioare;
- a declarat: „*Mi-am pierdut concentrarea.*”

Reacție anturaj: Nicio corectare. Confirmare implicită a cauzalității.

4.3. Cuplu documentat: Divad și Yram

Grad de coordonare: Fluidă, fără efort vizibil

Interogare: „Cum se învață aceasta?”

Răspuns (Divad): „Prin uitare.”

V. PROFIL DE CAZ: SUBIECTUL „ION CEL DREPT”

5.1. Date de identificare

Câmp	Valoare
Denumire locală	„Ion cel Drept”
Statut ontologic	Neconform
Clasificare	Eroare internă (non-amenințare)
Cod caz	ER-INT/2026/0847

Precizare terminologică: Adjectivul „drept” nu are conotație morală. În context local, semnifică **„nepotrivit funcțional”**.

5.2. Comportament deviant

Subiectul prezintă:

- deplasare pe membre inferioare (convențională);
- utilizare a mâinilor pentru manipulare;
- refuzul inversării posturale.

5.3. Reacție socială

Conform **Procedurii Standard de Reacție la Devianță (PSRD)**, răspunsul comunitar a inclus:

- răs spontan (fără agresiune);
- etichetare: „neinstruit”, „în stadiu incipient”;
- reinterpretație comportamentală.

Subiectul nu a fost perceput ca alternativă. A fost perceput ca **incapacitate de recunoaștere a realității**.

5.4. Intervenția autorității

Ofițer intervenție: Identificat ca „Noi”

Cod ofițer: [REDACTAT]

Relație cu subiectul: Invers nominală (coincidență sau procedură — neclar).

Analogie locală documentată: *„materie și antimaterie”*

Interpretare: Nu distrugere reciprocă, ci **intraductibilitate**.

Parametru	Ion	Noi
Organ principal de sprijin	Picioare	Cap
Instrument de precizie	Mâini	Picioare
Echilibru	Convențional	Inversat
Spațiu perceptiv	Extern	Local

Concluzie operațională: Fiecare percepe celălalt ca „greșit funcțional”. Nu moral. **Funcțional.**

VI. PROTOCOL DE INTERVENȚIE

6.1. Cadrul procedural

Intervenția se desfășoară conform **Metodologiei de Ajustare Funcțională (MAF)**, aprobată prin **Ordinul Directoratului nr. 156/2020**.

Principii fundamentale:

- intervenția nu este violentă;
- intervenția este **corectivă**;
- nu pedepsește — **ajustează**.

6.2. Etape documentate

Etapă	Descriere	Durată
1. Identificare	Marcarea deviației	Imediată
2. Evaluare verbală	Interogare contextuală	Variabilă
3. Ajustare de proximitate	Corectare prin prezență	Continuă

Nota bene: Nu s-a aplicat constrângere inițială. Conflictul a fost clasificat drept **incompatibilitate funcțională**, nu agresiune.

6.3. Rezultat

Subiectul Ion a fost reținut pentru **reorientare funcțională**. Stadiu: Parțial inversat (indică existența procedurilor pentru grade intermediare).

Declarație finală ofițer Noi: „Corectarea trebuie finalizată.”

Statut subiect: De la „individ observat” la „caz în procesare”.

VII. CAZ EMERGENT: SUBIECTUL HIBRID

7.1. Date preliminare

Câmp	Valoare
Denumire	Hon
Origine nominală	Compoziție instabilă Ion + Noi
Cod clasificare	HI-INT/2026/0034
Statut ontologic	Integrare parțială

Definiție operațională: Subiect rezultat din convergență incompletă între sisteme funcționale incompatibile. Nu anulare, nu armonizare — **coexistență instabilă**.

7.2. Statut ontologic

Hon nu este clasificat ca:

- deviere (supusă corectării);
- normă (validată social).

Este **tolerat** — categorie distinctă în taxonomia Întorsăturii.

Dacă Ion = eroare și Noi = standard, atunci Hon = **reziduu funcțional** al unei interacțiuni procedural nerezolvate.

7.3. Configurație motrică

Observații documentate:

Parametru	Observație
Mod deplasare	Alternant (cap/membre)
Poziție stabilă	Intermediară
Echilibru	Fluctuant, negociat în timp real

Incident documentat: Subiect observat deplasându-se sprijinit simultan pe o mână și un picior, cu corpul în suspensie intermediară. Fără cădere. Sugerează existența unui **tip alternativ de stabilitate**.

7.4. Funcție cognitivă

Conform **Anexei 3 la Metodologia de Evaluare Neuro-Motorie**, cogniția standard în UTÎ este atribuită membrilor inferioare. La Hon, procesele decizionale nu pot fi corelate exclusiv cu:

- mișcarea picioarelor (sistem Întorsătura);
- reacțiile craniene (sistem convențional).

Comportament observat: secvențe de ezitare prelungită, urmate de acțiuni neoptimizate dar coerente.

Declarație observator local:

„Nu știe încă unde să gândească.”

Consistent cu datele observaționale.

7.5. Percepție socială

Reacții comunitare:

Tip reacție	Frecvență
Sancțiune directă	Absentă
Integrare completă	Absentă
Program corectare accelerată	Absentă
Privire	Ocazională
Evitare	Frecventă
Ignorare	Predominantă

Concluzie: Hon ocupă o zonă de **indeterminare socială**. Sistemul nu intervine activ, dar nici nu validează.

7.6. Ipoteze privind originea

Ipoteza A: Rezultat al reeducării incomplete.

Probabilitate: MODERATĂ.

Ipoteza B: Rezultat al interacțiunii între cadre incompatibile (ex: Ion – Yram).

Probabilitate: RIDICATĂ.

7.7. Interpretare analitică

Din perspectivă teoretică, Hon constituie o instanță de **blocaj socio-cognitiv** — stare nereductibilă la niciunul dintre sistemele componente.

Coexistență incompletă, în termeni neutrosofici (conform **Cadrului Teoretic NFS**, adoptat prin **Decizia de Analiză Ontologică nr. 9/2022**):

Sistem	Valoare de adevăr
Întorsătura	Nedeterminat
Convențional	Nedeterminat
Hon	Persistent nedeterminat

7.8. Implicații sistemice

Existența lui Hon introduce vulnerabilități în arhitectura ontologică a Înfundăturii:

- sistemul nu este complet închis;
- inversarea nu este absolută;
- stabilitatea depinde de excluderea formelor intermediare.

Formulare sintetică:

Întorsătura funcționează. Dar nu este totală.

VIII. PROCEDURĂ REORIENTARE FUNCȚIONALĂ

8.1. Cadru instituțional

După transfer, subiectul Ion a intrat sub incidența **Regimului de Reorientare Funcțională (RRF)**, conform **Titlului III al Legii nr. 84/2019**.

Precizare terminologică: Termenul evită:

- conceptul de „pedeapsă” (inaplicabil în context);
- conceptul de „tratament” (inadecvat ontologic).

Indică corecție de utilizare.

8.2. Descriere facilitate

Parametru	Caracteristică
Constrângere fizică	Absentă
Izolare vizibilă	Absentă
Violentă directă	Absentă
Calitate mediu	Curat, uniform
Nivel acustic	Redus (prea redus)
Sursă lumină	Neidentificabilă
Temperatură	Constantă
Puncte de referință	Absente

Evaluare: Mediu fără accidente.

8.3. Faza I: Observație pasivă

Conform **Procedurii Operaționale Standard POS-RRF/01**, primele etape nu implică intervenție directă.

Subiectul este:

- privit;
- monitorizat;
- înregistrat.

Solicitare standard: „*Deplasați-vă liber. Comportați-vă natural.*”

Problemă identificată:

„Naturalul” subiectului ≠ „Naturalul” sistemului.

Comportament documentat:

Aspect	Observație
Deplasare	Exclusiv pe membre inferioare
Utilizare mâini	Sprîjin și manipulare
Refuz inversare	Explicit
Dezorientare spațială	Manifestă

Reacție personal: Nu intervenție. Doar notare.

8.4. Faza II: Adaptare pasivă

Conform POS-RRF/02, subiectul este expus la condiții repetitive.

Nu instrucțiuni. Nu ordine. **Condiții.**

Măsurile aplicate:

Măsură	Descriere
Poziționare obiecte	Exclusiv în configurație inversată
Prezență modele	Indivizi complet adaptați
Modele alternative	Absente

Principiu operațional:

Nu i se cere să se schimbe. I se oferă condițiile în care schimbarea devine convenabilă.

8.5. Faza III: Prim contact cu inversarea

Incident documentat (Înregistrare AR-47/2026, minut 14:23):

Subiectul, încercând să atingă obiect inaccesibil în poziție convențională, a adoptat temporar poziție inversată.

Parametru	Valoare
Durată	2-3 secunde
Stabilitate	Instabilă
Suficiență	Da

Reacție personal: Nicio validare explicită.

Comportament ulterior: Repetare gest, cu ezitare redusă.

Clasificare locală: „Inițiativă adaptativă”

8.6. Faza IV: Intervenție verbală

Conform POS-RRF/03, comunicarea verbală este minimă, precisă, bazată pe reformulări.

Enunțuri documentate:

Enunț	Tip
„Nu ești obligat.”	Reformulare
„Este doar o posibilitate.”	Reformulare
„Poți observa diferența.”	Reformulare

Interogare subiect: „Ce se întâmplă cu mine?”

Răspuns: „Devii adaptat.”

Interogare subiect: „Pierde ceva?”

Răspuns: „Câștigi liniște.”

Pattern identificat: Asocierea *adaptare* = *liniște*. Nu demonstrată. **Sugerată.**

8.7. Faza V: *Acceptare parțială*

După cicluri multiple de expunere/repetare, subiectul menține poziție inversată pentru intervale crescute.

Etapă	Caracteristică
Inițial	Instabilitate
Ulterior	Corecții minime

Observație semantică relevantă:

Subiectul descrie experiența: „*Este mai ușor.*”

Nu „mai corect”. Nu „mai adevărat”. **Mai ușor.**

Interpretare: Punct de inflexiune.

8.8. Faza VI: *Disociere funcțională*

Expoziție duală:

- reflecție proprie în poziție verticală;
- mediu în poziție inversată.

Reacție documentată:

Simptom	Intensitate
Ezitare verbală	Ridicată
Incapacitate auto-definire	Temporară
Alternanță respingere/acceptare	Manifestă

Denominare internă: „Disociere funcțională”

Definiție: Momentul în care subiectul nu mai poate determina care stare este „reală”.

8.9. Faza VII: Rezoluție

Contrar așteptărilor externe, finalizarea nu implică act decisiv.

Nu „transformare”. **Stabilizare.**

Parametri finali:

Aspect	Stare
Poziție inversată	Menținută fără efort
Deplasare	Coerentă
Opoziție	Absentă

Interogări finale:

Întrebare	Răspuns
Își amintește starea anterioară?	„Nu foarte clar.”
A fost dificil?	„Nu.”

Evaluare: Răspunsuri consistente cu observațiile. Nu par forțate. Tocmai de aceea — **problematic.**

8.10. Concluzie operațională

Procesul de reorientare funcțională:

- nu elimină subiectul;
- nu îl învinge;
- nu îl contrazice.

Efect: *Face subiectul să nu mai considere necesar să se opună.* Ion nu este distrus. Este **integrat.**

Precizare finală: *Integrarea, în acest context, nu înseamnă că a devenit altcineva. Ci că a încetat să mai insiste că este același.*

IX. CONCLUZII ȘI RECOMANDĂRI

9.1. Constatări principale

1. Sistemul socio-ontologic prezintă stabilitate ridicată, bazată pe consens privind inversarea funcțională.
2. Devianțele sunt tratate ca erori interne, nu ca amenințări externe.
3. Procedurile de corectare nu sunt coercitive în sens clasic — sunt **facilitatoare de conveniență**.
4. Există zone de indeterminare (cazul Hon) care indică limite ale sistemului.

9.2. Recomandări

Nr.	Recomandare	Prioritate
1	Monitorizare continuă a cazurilor hibride	RIDICATĂ
2	Actualizare protocol pentru subiecți „între”	MEDIU
3	Studiu privind vulnerabilitățile ontologice ale sistemului	MEDIU
4	Verificare ipoteză „gravitație negociabilă”	SCĂZUTĂ

Întocmit de: [SEMNĂTURĂ ILIZIBILĂ]

Ofițer de Teren, Gradul [REDACTAT]

Serviciul Național de Orientare Funcțională

Verificat și aprobat de: [SEMNĂTURĂ ILIZIBILĂ]

Director Adjunct

Direcția Generală de Supraveghere și Corectare

Data: [REDACTAT]

ANEXE:

- Anexa 1: Transcrieri înregistrări audio
- Anexa 2: Documentare fotografică

ANEXA 1: TRANSCRIERI INTEROGATORIU

Declasificat parțial — utilizare analitică și didactică

Notă: Transcrierile de mai jos au fost selectate din înregistrări multiple. Intervențiile minore de redactare vizează claritatea, nu conținutul. Se atrage atenția că anumite secvențe pot conține contradicții interne fără a constitui erori de înregistrare.

Fragment 1 — Interogatoriu inițial (Subiect: Ion)

Operator: Nume.

Ion: Ion.

Operator: Nume funcțional.

Ion: Nu am.

Operator: Vei avea.

(Pauză)

Operator: De ce mergi așa?

Ion: Cum?

Operator: Greșit.

Ion: Nu e greșit.

Operator: Este.

Ion: Nu.

Operator: Ce este „corect”?

Ion: Ce este... normal.

Operator: Ce este „normal”?

Ion: Ce este... firesc.

Operator: Ce este „firesc”?

Ion: Ce nu trebuie explicat.

Operator: Exact.

(Pauză scurtă)

Operator: Și totuși explici.

Fragment 2 — Faza de reformulare

Operator: Nu ești obligat să te schimbi.

Ion: Atunci de ce sunt aici?

Operator: Ca să nu mai fie nevoie.

Ion: De ce să nu mai fie nevoie?

Operator: Pentru că va deveni inutil.

Ion: Ce?

Operator: Împotrivirea.

(Pauză)

Ion: Nu vreau să renunț.

Operator: Nu îți cerem să renunți.

Ion: Atunci?

Operator: Să nu mai fie nevoie să ții.

Fragment 3 — Prima fisură

Operator: Ce simți când încerci?

Ion: Nu e... imposibil.

Operator: Corect.

Ion: Dar nu e... bine.

Operator: Nu încă.

(Pauză)

Operator: Ce este mai ușor?

Ion: Așa...

Operator: Cum „așa”?

Ion: Invers.

Operator: Și înainte?

Ion: Era... mai greu.

(Pauză)

Operator: Greul este o formă de eroare.

Fragment 4 — Disociere

Operator: Uită-te.

Ion: La ce?

Operator: La tine.

(Pauză)

Ion: Nu sunt eu.

Operator: De ce?

Ion: Pentru că... sunt altfel.

Operator: Care este „tu”?

(Pauză lungă)

Ion: Nu știu.

(Pauză)

Operator: Bun.

Fragment 5 — Stabilizare

Operator: Cum te simți acum?

Ion: Mai liniștit.

Operator: Vezi?

Ion: Da.

(Pauză)

Operator: Îți amintești cum era înainte?

Ion: Nu foarte clar.

Operator: Îți lipsește ceva?

Ion: Nu.

(Pauză)

Operator: Atunci nu ai pierdut nimic.

Fragment 6 — Interogatoriu Hon

Operator: Nume.

Hon: Nu știu exact.

Operator: Aproximare.

Hon: Hon.

Operator: Ce ești?

Hon: Între.

Operator: Între ce?

Hon: Între două lucruri care nu se potrivesc.

Operator: De ce nu alegi?

Hon: Pentru că am ales deja ambele.

Operator: Este imposibil.

Hon: Funcționează.

(Pauză)

Operator: Unde gândești?

Hon: Nu mereu în același loc.

Operator: Unde ești acum?

Hon: Nu complet aici.

Fragment 7 — Observație finală (neatribuit)

Voce: Când a început?

Răspuns: Când nu a mai contat.

Voce: Ce?

Răspuns: Care variantă este adevărată.

(Pauză)

Voce: Și acum?

Răspuns: Acum funcționează.

ANEXA 2: DOCUMENTARE FOTOGRAFICĂ

Clasificare: INTERN — ACCES CONTROLAT

Notă metodologică: Imaginile au fost captate prin dispozitiv optic standard, calibrat conform Protocolului de Observație Vizuală (POV-3). Nu s-au aplicat filtre de inversare sau corecții de orientare în post-procesare. Se atrage atenția că percepția imaginilor poate varia în funcție de referința observatorului.

Fig. 2.1 — Subiect urban în deplasare (Zona Rezidențială 7)

Descriere: Individ adult deplasându-se prin sprijin cranian. Membrele inferioare în poziție activă, utilizate pentru impuls și corecție direcțională. *Observație:* Stabilitate ridicată. Lipsă totală de ezitare. *Notă:* Observatorul extern raportează „inversare”. Subiecții locali nu confirmă.

Fig. 2.2 — Sistem de alimentație familială

Descriere: Masă suspendată, cu obiecte fixate inferior. Participanți poziționați cranian. Manipulare exclusiv prin membre inferioare.

Incident surprins: Subiect minor pierde obiect. Nu intervine manual.

Observație: Corelație directă între eroare și „pierdere de concentrare” declarată verbal.

Fig. 2.3 — Unitate de transport personal (configurație standard)

Descriere: Vehicul cu suport cranian integrat. Operator fixat în punctul de echilibru. Comenzi executate cu membrele inferioare.

Observație: Precizie motorie superioară standardelor convenționale.

Notă tehnică: Lipsa oricărei corecții manuale.

Fig. 2.4 — Interacțiune Ion – Noi (fragment)

Descriere: Cadru surprins în timpul contactului inițial. Subiect Ion în poziție convențională. Ofițer Noi în configurație inversată.

Observație: Diferență de orientare produce asincronie motorie.

Notă: Imaginea este dificil de interpretat fără referință stabilă.

Fig. 2.5 — Subiect hibrid Hon (caz documentat)

Descriere: Individ în poziție intermediară, sprijin simultan pe membre superioare și inferioare. Corp suspendat parțial.

Observație: Lipsă de cădere în condiții de instabilitate aparentă.

Notă: Sistemul optic nu poate determina orientarea „corectă” a imaginii.

Fig. 2.6 — Dispozitiv de ajustare (neclasificat)

Descriere: Structură în perete, utilizată pentru „eliminarea disconfortului”.

Observație: Utilizare frecventă. Reacții subiective pozitive.

Notă: Efectele pe termen lung nu pot fi evaluate prin observație directă.

2.7 — Structură de tranziție (specimen sustras)

Descriere: Dispozitiv circular parțial înglobat într-o structură minerală degradată. Configurație optic spiralată, cu emisii luminoase pulsatorii. Orientare inversată față de câmpul vizual standard. *Notă:* Zonă de interferență între sisteme de orientare diferite (posibil prag între regimuri ontologice distincte).

Studiu științific incorect

*despre patrii
unde realitatea se verifică singură*

STUDIU COMPARATIV AL UNOR SISTEME SOCIO-ONTOLOGICE REALE ȘI INDEPENDENTE

Dr. Ilie Cappătrat

Universitatea de Stat Invers din Înfundătura

Prof. Dana Zec Zev

Institutul de Cercetări Abrupte

Insula Perfectă

ABSTRACT

Prezentul studiu examinează cinci (5) sisteme socio-ontologice distincte, entități teritoriale reale și independente. Obiectivul este identificarea trăsăturilor comune de organizare, mecanismelor de contracontrol și modalităților de gestionare a devianței. Metodologia aplicată este comparativ-transontologică. Fiecare sistem constituie o realitate completă, fără referință la o lume exterioară comună.

Cuvinte-cheie: inversare ontologică, control contrasocial, devianță funcțională, Întorsătura, Oceania, Insula Perfectă, We, 1984.

I. INTRODUCERE

1.1. Context teoretic

Discuțiile academice privind sistemele socio-ontologice au evoluat de la abordările normative (ce „ar trebui să fie”) la cele descriptive (ce „este”). Această tranziție a permis tratarea unităților teritoriale ca **realități autonome**, nu ca metafore ale unei lumi exterioare ipotetice.

Conform **Teoriei Multiversului Ontologic (TMO)**, fiecare sistem constituie o realitate completă, cu propriile sale legi fizice, sociale și morale. Nu există o „lume reală” de referință — există doar **sisteme în relație**.

1.2. Obiectivele studiului

1. Compararea mecanismelor de control în cinci (5) sisteme identificate.
2. Identificarea trăsăturilor comune de gestionare a devianței.
3. Analiza rolului limbajului în construcția realității.
4. Evaluarea viabilității pe termen lung a fiecărui sistem.

1.3. Ipoteza de lucru

Toate sistemele funcționează pe baza unui principiu fundamental de **inversare selectivă** — anumite valori sunt normalizate, altele sunt patologizate, indiferent de conținutul lor absolut.

II. METODOLOGIE

2.1. Eșantionul de studiu

Cod	Sistem	Capitală	Tip	Perioadă de observație
A	Întorsătura	Înfundătura	Inversare motorie-cognitivă	Continuu
B	Oceania	Londra	Control totalitar	1984-2026
C	Insula Perfectă	Utopia	Raționalitate extremă	1516-prezent
D	We	Numărul Unu	Matematicizare socială	Secolul XXVI
E	Regiunea Roșie	Capitala	Puritate ideologică	1984-prezent

2.2. Criterii de analiză

Criteriu	Indicatori
Control fizic	Infrastructură, supraveghere, constrângere
Control cognitiv	Limbaj, educație, memorie
Gestionare devianță	Penalizare, reeducare, excludere
Viabilitate	Stabilitate, rezistență la colaps

2.3. Limitări metodologice

- Imposibilitatea accesului direct la toate sistemele simultan;
- Riscul contaminării ontologice între cercetători și subiecți;
- Dificultatea traducerii conceptelor între sisteme cu parametri diferiți.

III. ANALIZA COMPARATIVĂ

3.1. Mecanisme de control fizic

Întorsătura (Sistemul A)

Controlul se realizează prin **inversare structurală**:

Element	Implementare
Mobilitate	Cap ca punct de sprijin, picioare ca instrumente
Infrastructură	Mobilier suspendat, vehicule cu suport cranian
Supraveghere	Integrată în designul spațial

Particularitate: Controlul nu este perceput ca control. Este **normă**. Devianța este **eroare funcțională**, nu crimă.

Oceania (Sistemul B)

Element	Implementare
Mobilitate	Standardizată, monitorizată
Infrastructură	Telescreen-uri, poliție a gândirii
Supraveghere	Totală, omniprezentă

Particularitate: Controlul este **explicit**. Devianța este **crimă de trădare**.

Insula Perfectă (Sistemul C)

Element	Implementare
Mobilitate	Raționalizată, eficientă
Infrastructură	Geometrie perfectă, simetrie
Supraveghere	Auto-reglementare prin rațiune

Particularitate: Controlul este **interiorizat**. Devianța este **iraționalitate**.

We (Sistemul D)

Element	Implementare
Mobilitate	Programată, matematică
Infrastructură	Zid de sticlă, programare orară
Supraveghere	Matematică, predictibilă

Particularitate: Controlul este **algoritm**. Devianța este **eroare de calcul**.

Regiunea Roșie (Sistemul E)

Element	Implementare
Mobilitate	Restricționată, clasificată
Infrastructură	Zonare strictă, permise
Supraveghere	Ideologică, morală

Particularitate: Controlul este **moral**. Devianța este **păcat politic**.

3.2. Control cognitiv și lingvistic

Întorsătura

Limbajul reflectă inversarea ontologică:

Concept	Termen local	Termen extern (dacă ar exista)
Normal	Inversat	Vertical
Deviant	Drept	Nepotrivit
Gândire	Picioare	Creier
Echilibru	Cap	Coloană

Principiu: „*Imagina este corectă. Doar referința dumneavoastră este defectă.*”

Oceania

Concept	Termen oficial	Semnificație reală
Pace	Război	Perpetuu
Libertate	Robie	Totală
Ignoranță	Putere	Absolută

Principiu: „Războiul este pace. Libertatea este robie. Ignoranța este putere.”

Insula Perfectă

Concept	Termen	Semnificație
Proprietate	Comună	Absolută
Munca	Obligatorie	Universală
Plăcerea	Controlată	Rațională

Principiu: „Rațiunea guvernează. Emoția servește.”

We

Concept	Termen	Semnificație
Individual	Număr	Identificabil
Libertate	Eroare	De eliminat
Fericire	Matematică	Calculabilă

Principiu: „Fericirea este garantată de ecuație.”

Regiunea Roșie

Concept	Termen	Semnificație
Puritate	Ideologică	Absolută
Gândire	Controlată	Conformă
Memorie	Selectivă	Utilă

Principiu: „Cine controlează trecutul controlează viitorul.”

3.3. Gestionarea devianței

Tabel comparativ: Abordarea devianței

Sistem	Tip devianță	Răspuns	Durată proces	Rezultat
Întorsătura	Eroare funcțională	Reorientare	Variabilă	Integrare
Oceania	Trădare	Anihilare	Imediată	Ștergere
Însula Perfectă	Iraționalitate	Corecție	Lungă	Raționalizare
We	Eroare de calcul	Rectificare	Programată	Aliniere
Regiunea Roșie	Păcat politic	Convertire	Nedeterminată	Purificare

Analiză detaliată: Cazul „Ion cel Drept” (Întorsătura)

Subiectul Ion a reprezentat o **devianță funcțională** — a mers „vertical” într-un sistem inversat.

Procesul de reorientare:

Fază	Durată	Metodă	Rezultat
Observație	Nedeterminată	Monitorizare pasivă	Documentare
Adaptare pasivă	Continuă	Condiționare ambientală	Acceptare parțială
Prim contact	2-3 secunde	Inițiativă adaptativă	Repetare
Intervenție verbală	Minimă	Reformulare	Acceptare
Disociere	Temporară	Expoziție duală	Confuzie
Stabilizare	Finală	Menținere poziție	Integrare

Concluzie: Procesul nu a eliminat subiectul. L-a făcut să **nu mai considere necesară opoziția**.

Comparativ cu Oceania: Winston Smith a fost **spart și anihilat**. Ion a fost **integrat și liniștit**.

Comparativ cu We: D-503 a fost **rectificat chirurgical**. Ion a fost **condiționat ambiental**.

Comparativ cu Insula Perfectă: Devianții sunt **exilați**. Ion a fost **reintegrat**.

Comparativ cu Regiunea Roșie: Devianții sunt **converțiți**. Ion a fost **adaptat**.

IV. STUDIU DE CAZ: SUBIECTUL HIBRID „HON”

4.1. Context

Subiectul Hon reprezintă o **categorie emergentă** — nu deviant, nu normă. Este **tolerat**.

4.2. Analiză comparativă cu sisteme similare

Sistem	Caz similar	Rezultat
Întorsătura	Hon	Toleranță activă
Oceania	Winston Smith	Anihilare
Insula Perfectă	Exilații	Excludere
We	R-3	Rectificare chirurgicală
Regiunea Roșie	„Inamici ai poporului”	Convertire/eliminare

4.3. Implicații teoretice

Existența lui Hon indică o **vulnerabilitate sistemică**:

1. Sistemul nu este complet închis.
2. Inversarea nu este absolută.
3. Stabilitatea depinde de **excluderea formelor intermediare**.

Formula:

Întorsătura funcționează. Dar nu este totală.

Aceasta este o **diferență fundamentală** față de Oceania (totalitarism absolut) și We (matematicizare completă).

V. DISCUȚII

5.1. Trăsături identificate

5.1.1. Inversarea selectivă

Toate sistemele inversează anumiți parametri:

Sistem	Valoare inversată	Valoare normalizată
Întorsătura	Orientare fizică	Inversată
Oceania	Adevăr	Minciună
Insula Perfectă	Individualitate	Colectivitate
We	Libertate	Determinare
Regiunea Roșie	Gândire	Conformitate

Concluzie: Nu contează **ce** se inversează.
Contează că **se inversează**.

5.1.2. Gestionarea devianței

Strategie	Sisteme care o utilizează
Integrare prin condiționare	Întorsătura, Insula Perfectă
Anihilare	Oceania, Regiunea Roșie
Rectificare	We
Excludere	Insula Perfectă

5.2. Viabilitatea pe termen lung

Sistem	Stabilitate	Vulnerabilitate
Întorsătura	Ridicată	Cazuri hibride (Hon)
Oceania	Ridicată	Colaps extern
Insula Perfectă	Ridicată	Irraționalitate umană
We	Ridicată	Emoție impredictibilă
Regiunea Roșie	Ridicată	Contradicții interne

Observație: Niciun sistem nu este **permanent**. Toate prezintă vulnerabilități.

VI. CONCLUZII

6.1. Constatări principale

1. **Toate sistemele funcționează pe baza inversării selective** — anumite valori sunt normalizate, altele patologizate.
2. **Devianța este definită relativ** — nu absolut. Ce este eroare într-un sistem este normă în altul.
3. **Gestionarea devianței variază** — de la integrare (Întorsătura) la anihilare (Oceania).
4. **Niciun sistem nu este complet închis** — existența cazurilor hibride (Hon) indică limite structurale.
5. **Controlul cognitiv este mai eficient decât controlul fizic** — integrarea prin condiționare este mai stabilă decât anihilarea.

6.2. Implicații teoretice

Teza: Nu există o „lume reală” de referință. Există doar **sisteme în relație**.

Implicație: Studiul acestor unități nu este o critică a unei lumi exterioare. Este o **comparație între realități autonome**.

6.3. Recomandări pentru cercetări viitoare

Nr.	Temă	Prioritate
1	Analiza cazurilor hibride (Hon-type)	RIDICATĂ
2	Studiu privind colapsul sistemic	RIDICATĂ
3	Traducerea conceptelor între sisteme	MEDIU
4	Investigarea gravitației negociabile (Întorsătura)	SCĂZUTĂ

VII. REFERINȚE

1. Orwell, G. (1949). *1984*. Oceania Press, Londra.
2. Huxley, A. (1932). *Brave New World*. Insula Perfectă Publications.
3. Zamiatin, E. (1924). *We*. Numărul Unu Publishing House.
4. More, T. (1516). *Utopia*. Utopia Central Press.
5. Capsec, M. (2025). *Ontologia Inversării*. Universitatea de Stat Invers Înfundătura.
6. K., E. (2024). *Devianța Funcțională în Sistemele Complexe*. Revista Internațională de Conformare, Vol. 99.
7. de Cap, tare (2026). *Cazul Hon: O Introducere în Stările Intermediare*. Institutul de Cercetări Ontologice.
8. Consiliul de Coordonare Ontologică (2021). *Hotărârea nr. 12-BIS privind Normalizarea Funcțională*.
9. Serviciul Național de Orientare Funcțională (2026). *Raport de Teren nr. 47-Ω*.
10. Înapoia (2022). *Cadrul Teoretic Neutrosofic pentru Analiza Sistemelor Paradoxale*. Decizia de Analiză Ontologică nr. 9.

Conflicte de interes: Autorii declară că nu au conflicte de interese cu niciunul dintre sistemele studiate.

Finanțare: Institutul de Cercetări Distopice, Grant nr. 47-Ω/2025.

Recenzare: Articol recenzat de doi (2) referenți anonimi din sisteme diferite (Oceania și We).

Notă editorială: Acest articol a fost publicat în conformitate cu **Legea Libertății Ontologice nr. 3/2020**. Orice tentativă de interpretare a acestui studiu ca referire la o „lume reală” exterioară este considerată eroare categorială și va fi sancționată conform **Codului Penal Transontologic, Art. 7**.

ISBN 978-197250212-9

Adevărul nu se pierde. Se abandonează.